

INTERNASYONAL MARKSİST-LENİNİST HAREKETİN BELGELERİ DİZİSİ:

**PROLETER DÜNYA DEVRİMİ
İÇİN
MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİNİ
SAVUNALIM
TENG HŪİAO-PİNG'İN 3 DÜNYA SEMASININ
ELESTİRİSİ**

- ★ **Avusturya Marksist - Leninist Partisi (AMLPI)**
 - ★ **Akıma Karşı**
 - ★ **Batı Berlin'li Komünist**
- Yazı Kurullarının Ortak Açıklaması**



PARTİZAN YAYINLARI : 2

5660348

Proleter Dünya Devrimi İçin Marksizm-Leninizmin İlkelerini Savunalım

- Avusturya Marksist-Leninist Partisi
- Akıma Karşı
- Batı Berlin'li Komünist
Yazı Kurullarının Ortak
Açıklaması

Kasım 1978

AYLIK DERGİ

- Sahibi : İsmet Tosun
- Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : İrfan Aşık
- Yönetim Yeri : Gençtürk Cad. Cengiz Han. No 11/10
LALELİ/İstanbul
- Yazışma Adresi: P.K. 648, Aksaray/İstanbul
- Baskı-Dizgi : Osmanlı Matbaası
- Abone Şartları: Yıllık: 120, Altı Aylık: 60 TL. (Yurt dışı iki katı).
- İlan Şartları: Tam Sayfa 1000 TL. Yarım Sayfa : 500 TL. Çeyrek Sayfa: 250 TL.
- GENEL DAĞITIM: ULKE DAĞITIM (ÜL-DA)
Cağaloğlu Meydanı, Beyhan, No : 29/31, Kat: 4/303

CAĞALOĞLU/İSTANBUL

SUNUŞ

PARTİZAN, bildirge niteliğindeki **ÇIKARKEN** Broşürü ve 1. Sayısında, bugün Uluslararası Marksist-Leninist hareketin can alıcı sorunu «Üç Dünya Teorisi» denilen yeni modern-revizyonizm üzerinde durmuştu. Bu karşı-devrimci teorinin niteliklerini şöyle sergilemiş, ona karşı yürütülen amansız ideolojik mücadeledeki yerini belirlemişti: Diğer sosyalist ülkelerle karşılıklı dayanışmadan vazgeçmek; diğer ülkeler için olduğu kadar, kendi ülkesi için de «süper güçlere, özellikle de Sovyet Sosyal emperyalizmine karşı mücadele» perdesi altında yeni sömürgeciliğin propagandasını yapmak; diğer emperyalist büyük güçlerin, hatta ABD emperyalizminin 'yardım'ını güvence altına almak zorunda olmak; sosyalist ve kapitalist yol arasındaki şiddetli sınıf mücadelesini «savaş tehlikesi» perdesi altında inkâr etmek, buna karşı sözde artık mücadele etmek değil, tersine burjuvazi ve proletarya arasında birlik gerektiği; sosyalizmde sınıf çelişkilerinin ve sınıf mücadelesinin birbirine karıştırılması, kısacası: **Tüm çizgi boyunca revizyonist geriye dönüş.**

PARTİZAN, karşı-devrimci «Üç Dünya Teorisi»nin sadece en kaba modern revizyonist tezlerinin çürütülmesinin, Marksizm-Leninizmin zaferini sağlayamayacağına işaret etmiş; bu şemanın Marksist-Leninist saflardaki kalıntılarının bulunup çıkartılmasının ve böylece «Üç Dünya Teorisi»nin temelden ve kökten reddedil-

mesinin uluslararası proletarya için ne derece önemli bir görev olduğunu açıklamıştı.

PARTİZAN, uzun ve zor bir ideolojik mücadele yolundaki mevcut seviyesine dayanarak, «Üç Dünya» şemasının bugün Uluslararası Marksist-Leninist Hareket saflarındaki kalıntılarının, devrimin dünyada esas akım olduğu bir dönemde «dünya halklarının baş düşmanını» ve dünya çapında bir «baş çelişme» tespit etmekle varlığını sürdürdüğü görüşündedir. Bu her iki tespit, bir yandan Marksist-Leninist saflarda revizyonist bir kalıntı olarak varlığını sürdürmekte, diğer yandan da küçük-burjuva devrimcilerine sınıf uzlaşmacı siyasetlerini «Üç Dünya Teorisi»ni «reddetme» görünümü altında devam ettirmek (yani, yeni bir oportünizm yolaçmak) imkânını sağlamaktadır.

«Üç Dünya Teorisi»nin kökünün kazınması, ancak «dünya halklarının baş düşmanları» ve dünya çapında «baş çelişme» tespitlerinin tarihi gelişimini tahlil etmek, bu gelişmeyi proletaryayla burjuvazi, Marksizm-Leninizmle modern revizyonizm arasındaki sınıf mücadelesinin tarihi seyrine oturtmakta mümkün olacaktır.

PARTİZAN'ın Türkçe'ye çevirerek yayınladığı bu broşür, PARTİZAN'ın sahip olduğu perspektifle «Üç Dünya Teorisi»ne yaklaşan üç Marksist-Leninist Hareket'in Avusturya M-L Partisi, Akıma Karşı ve Batı Berlinli Komünist'in böyle bir çalışmasını içermektedir. Broşür, bu üç Hareket'in önsözünde belirtildiği gibi, bir dizi makalenin ilkinin oluşturmaktadır. PARTİZAN dizinin diğer çalışmalarını da kendi görüşü ve yorumuyla birlikte okuyucuya sunmaya çalışacaktır.

Sunduğumuz bu çalışmalarında üç M-L Hareket'in yazı kurulu, «Üç Dünya Teorisi»nin temel tezlerinin teşhirini yaparken, aynı zamanda bunların Uluslararası-

sı M-L saflarda nasıl yeşerdiğine ve bugün bu tezlerin etkisini nasıl sürdürdüğüne de ağırlık vermektedir. Özel olarak dünya çapında «halkların başdüşmanı» ve «başçelişme» tespitleri üzerinde durmamakla birlikte, temel modern revizyonist tezlerin bu kalıntılarla ilintisi konusunda ipuçları vermektedir.

PARTİZAN, bu broşürü «Üç Dünya Teorisi»nin kökten reddi yolundaki mücadeleye katkısı olacağı inancıyla yayınlamaktadır.

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI



YAZARLARIN ÖN AÇIKLAMASI

ROTE FAHNE (*) (Avusturya M-L Partisi'nin Yayın Organı), WESTBERLİNER KOMMUNIST (**) (Batı Berlin M-L Partisinin inşası için yayın organı) ve GEGEN DIE STRÖMUNG (***) (Batı Almanya için M-L Yayın Organı) yazı kurulları son yıllarda-ideolojik ve politik alandaki fikir birlikleri ortaya çıktıktan sonra-bu alanlarda sürekli sıkılaşılan bir işbirliği geliştirdiler. Burada sosyal şövenizmin uluslararası görünümüne karşı mücadele özellikle büyük bir rol oynadı.

Elinizdeki makale bu işbirliğinin bir ürünüdür, bu makale modern revizyonizmin büründüğü bütün eski ve yeni biçimlere ve bulanıklıklara karşı mücadele etmek için; burada ele alınan sorunların derinleştirilmesine hizmet edecek bir dizi makalenin ilkidir.

Daha başta şunu vurgulamamız gerekir ki, «üç dünya» teorisi elinizde bulunan bu eleştiriyle hemen gündemden kaldırılamaz.

Bu makalede payı olan her üç tarafta, uzun yıllardan beri güçleri ve yetenekleri oranında, sosyal şövenizmin büründüğü çeşitli biçimlere karşı zorlu ve sert bir mücadele yürüttüler. Biz ta baştan beri, Sovyet sos-

(*) Kızıl Bayrak - yay.

(**) Batı Berlinli Komünist - Yay.

(***) Akıma karşı - yay.

yal emperyalizminin «dünyanın baş düşmanı», «Avrupa için esas tehlike», ya da «kendi devrimimiz için baş düşman» olarak tespit etmeyi reddettik ve bunun yerine, bizde varolan koşullarda baş düşmanın kendi ülkesimizdeki devlet iktidarını elinde bulunduran emperyalist burjuvazi olduğunu vurguladık.

Biz, sözde görevimiz olan, «Avrupa Birliği'nin olumlu unsurlarının desteklenmesi»ne karşı mücadele ettik; biz «süper güçlere karşı ikinci dünya ülkelerinin direnişi»ni ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal emperyalizmiyle emperyalist bir rekabet olarak teşhir ettik. Biz, muhtemel bir üçüncü dünya savaşında «anavatanın savunması»na karşı aktif bir şekilde mücadele ettik. Biz ABD emperyalizminin küçümsenmesini; onun niteliği olarak yalnızca «gerilediğinin» ve «düşmekte olduğunun» belirtilmesini teşhir ettik. Biz, sosyalist devletlerin dış politikasındaki uzlaşmanın, kapitalist ülkelerdeki proletaryanın düşmanlarına karşı verdiği mücadelede hiçbir uzlaşma gerektirmediğini, sosyalist bir ülkenin barış içinde birarada yaşama dış politikasının, kapitalist ülkelerdeki proletaryanın sınıf mücadelesi ve-
rirken izleyeceği doğru çizgi olmayacağını vb. açıkça ortaya koyduk.

Birbiriyle büyük çapta uyuşarak M-L'lere saldıran bol miktarda sosyal-şöven tez ve teoriye karşı-gücümüz yettiği ölçüde mücadele ettik; o dönemde, bugün kendilerini «üç dünya teorisinin eleştirmenleri» olarak adlandıranlar, yalnız bu tezlerle karşı mücadele etmemekle kalmadılar, aynı zamanda açıkça ve çekinmeksizin onların «anavatan savunması» ve şövenizm politikalarını uyguladılar ve kendilerine karşı çıkan herkesi, boykot, küfür ve saldırı gibi tipik revizyonist yöntemlerle saf dışı bırakmaya çalıştılar.

Bütün bunlar unutulmadı ve unutulmayacak.

Gerçeğe değer veren herkes, gerçeklerin doğru olup olmadığını kontrol edecektir.

Bütün bu mücadelelere karşın, şimdi artık yaptıklarımızla yetinecek zamanımız yoktur.

Bu makaleye katılmış olan her üç taraf, her ne kadar sosyal-şövenizmin teori ve pratiğine karşı mücadele etmişlerse de, kendi çalışma alanlarında bu mücadeleyi «üç dünya» şemasının en aşırı temsilcilerine karşı sürdürmüşler ve bu teorinin, ister kendini utarılarak salt bir «resim», isterse utanmazca yeni «teori» olarak sunsun, tepeden tırnağa ve tümünden Marksizm-Leninizm'le uyuşmadığını görmemişlerdir. Makalenin hazırlanmasına katılanlar, «üç dünya» teorisinin çeşitli sonuçlarına karşı yürüttükleri çalışmalarında da, sorunların yeteri kadar temeline inmediler; sapmaların köklerini derinlemesine ortaya çıkarmadılar; «üç dünya» ayırımı yalnızca büyük oranda kabul edilmekle kalmadı, tersine buna bağlı olarak ortaya çıkan, önümüzde bulunan ortak makalede eleştirilen bir dizi yanlış değerlendirmeler de kabul edildi. Teng Hsiao-ping'e ve onun «üç dünya şeması»na yöneltilen bu eleştiri bir anlamda Özeleştirimizi de içeren bir araştırmanın ifadesidir.

Bu çalışmaya katılan tarafların her birinin görevi, kendi yaptıkları hatayı tespit etmek, kökenlerini ortaya koymak ve bundan sonra yapacakları çalışmalar için somut sonuçlar çıkarmaktır. Daha şimdiden herkesin (makalenin hazırlanmasına katılanların-TÇN.) ortak düşüncesi olarak, yapılan hataların esas kaynağının, Marksizm-Leninizmin teorisini öğrenmedeki ve kavramadaki eksiklik ve bu teorinin uygulanmasındaki tutarsızlık olduğu söylenebilir. Fakat bir ikinci hata kaynağı da ÇKP ve uluslararası komünist hareket ile dayanışmanın yanlış anlaşılmasında yatmaktadır. Bu

durum, diğer partilerin belgelerinin bütün yanlışlarıyla birlikte propagandasının yapılmasına yol açıyor; burada belirmeye başlayan çelişkilerin küçümsenmesine, ya da inkâr edilmesine götürüyor; dünya Marksist-Leninist hareketinin birliği meselesinin yanlış kavranılmasıyla, bazı durumlarda hataları «doğruymuş gibi yorumlamaya», uzlaşmaz şeyleri biraraya getirmeye ve çelişkileri uzlaştırmaya neden oluyordu.

Makaleyi hazırlayan her üç taraf da, kendi çizgilerinin değerlendirilmesi konusunda şu görüştedirler:

Dün sosyal şövenizmin propagandasını yapmış ve belki yarın da yapacak olan, karşılarında daima haklı durumda olduğumuz ve olmaya devam ettiğimiz revizyonist-oportünist parti ve örgütlerin çizgileri kendi hatalarımızın değerlendirilmesine ölçüt olarak alınamaz.

Kendi çizgimizin değerlendirilmesinde, yalnızca bir bütün olarak Marksizm-Leninizm teorisi ve bunun tutarlı uygulanması koşuluyla bu teori ölçüt olabilir. Bu nedenle, bu ve bundan sonraki makalenin hazırlanmasına katılan her üç taraf da, Teng Hsiao-ping'e yöneltilen eleştirinin yanısıra köklü bir özeleştiri sürecinin başlaması gerektiğini vurgulamaktadırlar; köklü bir özeleştiri yapılmazsa, modern revizyonizme karşı uluslararası alanda ve kendi çalışma alanımızda mücadelenin mantıklı bir biçimde sürdürülmesi ve güçlendirilmesi olanaksızdır.

Dünya Marksist-Leninist hareketi ve kendi saf-larımızda titiz açıklayıcı tartışmalar henüz başlangıç evresinde olduğu için, doğal olarak böyle bir derinleşmesine özeleştiri hemen tamamlanmış şekliyle ortaya konulamaz.

İlk önce Teng Hsiao-ping'in çizgisine karşı olarak mücadele edilmesi gayet doğaldır, fakat bu, kendi hatamızın sorumluluğunu Teng Hsiao-ping'e ya da «Üç

Dünya» teorisinin herhangi bir savunucusuna yüklemek istediğimiz anlamına gelmez. Aynı şekilde, makaleye katılan her üç taraf da, «otoriteye inanılmıştı» gibi çarpıcı sözlerle, kendi sorumluluklarının küçümsenmesini reddederler.

Böyle tezler bizi yalnızca hatalarımızın ve çizgimizin tam bir tahlilinin gerekliliğinin inkârına götürür.

Bu nedenle, her ülkenin Marksist-Leninistlerinin, bütün eylemlerinin ve söylediklerinin sorumluluğunu bizzat kendilerinin taşıdığını; ve bu yüzden ciddi bir özleştirme yapma sorununun, işçi sınıfı ve emekçi kitleler önündeki sorumluluk açısından ve Marksizm-Leninizmin temel ilkesi olarak birinci derecede önem taşıdığını birkez daha vurgulamak istiyoruz.

«Bir hatayı açıkça itiraf etmek, onun nedenlerini ortaya çıkarmak, ona yolaçan koşulları tahlil etmek, hatanın ortadan kaldırılması için gerekli araçları titizlikle gözden geçirmek - bunlar, ciddi bir partinin özellikleridir; bu, görevlerini yerine getirmek anlamına gelir; bu, sınıfın ardından da kitlelerin yetiştirilmesi ve eğitilmesi anlamına gelir.»

(Lenin, Stalin'in «Leninizmin İlkeleri» Alm. S. 21)

ROTE FAHNE (KIZIL BAYRAK) yazı kurulu (Avusturya M-L Partisinin Yayın Organı), WESTBERLİNER KOMÜNİST (BATI BERLİNLİ KOMÜNİST) yazı kurulu (Batı Berlin M-L Partisinin İnşası İçin Yayın Organı), GEGEN DIE STRÖMUNG (AKIMA KARŞI) yazı kurulu (Batı Almanya İçin M-L Yayın Organı)

B A Ş L A R K E N

Bu eleştiri üzerinde uzun bir süreden beri çalışıldı. Bu çalışma sırasında, Teng Hsiao-ping'in görev ve yetkilerinden azledildiği dönemde şu soru ortaya çıktı :

Neden şimdi Hua Kuo Feng'in uluslararası durum hakkındaki bir makalesi ya da konuşması, veya «Üç Dünya» şemasının diğer bugünkü savunucularına ait tipik bir belge eleştirilmiyor? Neden bunun yerine (görevlerinden azledildiği için-TÇN.) artık hiçbir geçiş politik önemi yokmuş gibi görünen bu kişinin dört yıl önceki bir belgesiyle (Teng Hsiao-ping'in 1974 BM Genel Kurul Toplantısı'nda yaptığı konuşma-TÇN) uğraşılıyor? Acaba semerine vurarak mı eşek dövülmek isteniyor? Yoksa, eleştirinin esas hedefinin kim olduğu açıklanmak istenmiyor mu?

Bizim bu savulara verdiğimiz cevap şuydu :

Birinci olarak: Teng Hsiao-ping'in konuşması, önceden ayrı ayrı ÇKP'nin makale ve belgelerinde yer alan ve bugün ÇKP'nin izlediği ana çizgiyi oluşturan fikirleri **özlü** bir biçimde ortaya koyduğu için, son derece merkezi bir belgedir. Bu belge, aynı zamanda PCMLF (Fransa), PCMLB (Belçika). AKP-ML (Avusturya) AKP-ML (Norveç), KPS (İsveç) (*) ve bu çizgideki di-

(*) Fransa Marksist-Leninist Partisinin İnşası örgütü; Belçika Marksist-Leninist Partisinin İnşası örgütü; Avusturya Komünist Partisi / Marksist-Leninist; Norveç Komünist Partisi / Marksist-Leninist; İsveç Komünist Partisi - yay.

ğer partilerin, merkez organları aracılığıyla kitlelere yaydığı fikirleri, özlü ve sistemli bir şekilde ortaya koyduğu için esas alınması gereken bir belgedir.

İkinci olarak: «Üç Dünya» şemasının bugünkü savunucularının gerçekten yeni hiçbir görüş getirmemiş ve tam tersine tekrar tekrar Teng Hsiao-ping'in 1974'teki tezlerine sarılmış ve bütünüyle bu konuşmaya bağlı kalmış olmaları, burada belirleyicidir. Bu konuşmanın onlar için gerçekte program niteliğinde bir belge olduğu söylendiğinde, abartılmış olmaz.

Üçüncü olarak: Biz eskiden olduğu gibi bugün de, önceleri «herşey yolundayken», bütün sorunların Eylül 1976'da Mao Zedung yoldaşın ölümünden sonra başladığını söyleyenlerin, Marksizm-Leninizm'in teorik temellerine, diyalektik materyalizme ters düştüklerini, ta baştan açıkça ortaya koymanın kesinlikle zorunlu olduğu görüşündeyiz. Teng Hsiao-ping'in 1974'teki konuşmasının tahlili, bunun («herşey yolundayken» görüşünün TCN) tersini ispatlamaktadır.

Mao Zedung'un ölümünden önce «herşey yolunda» olduğunun propgandasını yapanlar, sakat tezlerini inanılır bir hale getirmek için, «Üç Dünya görüntüsü», «Üç Dünya Teorisi» ve «Üç Dünya Stratejik Taslağı» gibi kavramlarla oynuyor ve hatanın, «Üç Dünya Görüntüsü» yerine; «Teorisi» ya da «Stratejik Taslağı»ndan sözedilmeye başlandığından ortaya çıktığını iddia ediyorlar.

Burada, onların Eylül 1976'ya kadar herşeyin yolunda olduğu şeklindeki düşüncelerinin şu zihniyetten kaynaklandığı açıkça ortaya çıkmaktadır: «Bizde herşey yolundaydı ve bugün de yolundadır», o halde, Eylül 1976'dan önce bunun propagandası yapılmış olduğundan, «Üç Dünya Görüntüsü»nden söz etmek hatalı değildi. Revizyonist, «parti daima haklıdır» sloganına

uygun olarak sorunların temeline inmeye, hatanın köklerini ortaya çıkarmaya ve yoketmeye çalışılmıyor.

Hataları derinliğine ortaya sermeden, onlara karşı gerçek bir mücadele verilemez. İster «görüntü», ister «teori», ya da «stratejik taslak» olsun, «Üç Dünya Şeması» baştan beri yanlıştı. Ve yalnızca zamanın akışı içinde daima daha fazla propagandası yapılyordu. Bu yüzden, bu kavramlar arasında temelde farklılıklar yaratma çabası kendi hatalarını gizlemek çabasından başka birşey değildir. Böyle bir «ayırım»ı yapmakla, insan, yalnızca kendi hatalarını tahlil etmeyi becerememekle kalmaz, aynı zamanda kaçınılmaz olarak sakat uzmanlaşmalar yoluna da girmiş olur.

Bütün bu nedenlerden dolayı bize, eskiden olduğu gibi bugün de, «Üç Dünya Teorisi»nin eleştirisine Teng Hsiao-ping'in 1974'teki konuşmasıyla başlamak doğru görünüyor. Kaldı ki bu arada onun «itibarı» tamamen geri verilmiştir ve zaten esas olarak sorun onun kişisel itibarı değil, tersine izlediği revizyonist çizginin kemikleşmiş olmasıdır. Teng Hsiao-ping'in bu konuşmasını önemli kılan şey işte budur.

Böylece, bugün uluslararası komünist harekete böylesine büyük zarar veren bu revizyonist ideoloji biçiminin yaratıcısının esas olarak Teng Hsiao-ping olduğu şeklindeki görüşümüz doğrulanmıştır.

Bu revizyonist ideolojiye karşı mücadelede birinci planda gelen kişiler değildir. Onlar Marksist-Leninistleri, revizyonist çizginin taşıyıcıları, temsilcileri ve önderleri oldukları ölçüde ilgilendirirler. Herşeyden önce, söz konusu olan Marksist-Leninist ilkeleri savunmaktır. Nasıl bir otoriteye sahip olursa olsun ve bir zamanlar hangi «hizmetlerde» bulunmuş olursa olsun, herşeye ve herkese karşı!

Cesur ve bir kaya gibi ortaya atılan Arnavutluk

Komünist Partisinin 7. Kongresi, çeşitli Marksist-Leninist parti ve örgütlerin uzun süreden beri sosyal şövenizme, Marksizm-Leninizmin çarpıtılmasına karşı yürüttükleri mücadelede çok büyük ve cesaret verici bir rol oynadı.

AEP'nin 7. Kongresi'nde «Üç Dünya» teorisini eleştirmesi, sosyal-şövenistlerin gururuna şiddetli darbeler indirdi; Marksizm-Leninizmin hücumunu başlattı ve «Üç Dünya» teorisinin savunucularını belli bir biçimde savunmaya çekilmeye mecbur etti.

Bazı oportünist iddiaların tersine, AEP 7. Kongresi sosyal-şövenizme karşı mücadelenin önüne hiçbir şekilde sınır koymadığı gibi, tam tersine onlara karşı geniş bir cephede mücadele başlattı. AEP bu mücadeleyi, Zeri i Popullit'in «Devrimin Teori ve Pratiği» makalesi gibi program niteliğinde bir belgeyle sürdürmüştür ve bundan böyle de çeşitli biçimlerde sürdürmeye devam edecektir.

Bugün bu «üç dünya» teorisine karşı mücadele, Marksizm ve revizyonizm arasındaki mücadelenin bir devamıdır. Herşeyden önce bu mücadele Marksist-Leninistlerin Kruşçev revizyonizmine karşı verdikleri mücadelenin bir devamıdır.

Bu mücadelenin tarihi, bir kısmının anladığı gibi, bazı taktiklerin değil, herşeyden önce ilkelere bağlı kalmanın ve uzlaşmaz bir tutumun belirleyici olduğunu öğretmektedir. Marksist-Leninistlerin bu mücadelesi, yalnızca «üç dünya» teorisini açıkça savunanlara karşı değil, aynı zamanda bu mücadeleye uzlaştırıcı bir tavır takımlara karşı da sürdürülecektir. Çünkü Marksist-Leninist ilkelere göre, bu ikisi karşılıklı birbirlerini besledikleri ve güçlendirdikleri için açık oportünizme karşı verilen mücadele uzlaşmacılığa karşı verilen mücadeleyle birleştirilmelidir.

Modern revizyonizme karşı mücadelede, yarın revizyonizmin yeni bir biçimi için uygun koşulları yaratmamak ve bizzat onun propagandasını yapmamak için, sorunun temellerine inmek; esas sorun üzerinde mümkün olduğunca kapsamlı bir şekilde çalışmak gerekir.

Aşırı sağ oportünist, teslimiyetçi bir çizginin propagandasını yapan Teng Hsiao-ping'in tezlerine karşı mücadele ederken de, eleştiride çok yüzeysel kalmak, bir kaç aşırı formülasyonu bunlar bir saçmadır diyerek işini bitirmek, ya da onun yanlış çizgisinin karşısına görünürde karşı, fakat aynı şekilde Marksizm-Leninizmin sağlam tabanına oturmayan bir görüşle çıkmak tehlikesi belirmektedir.

Görüşümüze göre, bütün Marksist-Leninistlerin görevi, revizyonizmin ve anti-marksizmin büründüğü bütün biçimlere karşı mücadele daha derinlere inmek, Marksizm ve revizyonizm arasındaki mücadele tarihinin temel sorunları üzerinde yeniden inceleme yapmak, aynı zamanda kendisinin bu mücadeleye ne ölçüde katıldığını özeleştirel bir tarzda değerlendirmektedir. Böylece revizyonizme karşı sürdüreceğimiz mücadelede en yüksek derecede silahlanmış oluruz.

Modern revizyonizme karşı bugünkü koşullarda sürdürülen mücadelede, önceleri Kruşçef'in maskesini düşürmüş, bugün de Teng Hsiao-ping'in maskesini düşürecek olan yığınla Marksist-Leninist tez vardır. Fakat Teng Hsiao-ping'in çizgisine karşı, yalnızca eskiden Kruşçef'e karşı mücadelede ortaya çıkmış olan belgelere dayanarak mücadele etmeyi istemek, çok basitleştirilmiş bir görüş olurdu. Bunun tek nedeni, Teng'in revizyonizminin bazı görünümünün Kruşçef revizyonizmiyle uyuşmaması değildir.

Sorun daha derinlerdedir.

Kruşçef revizyonizminin temel tezlerini içeren,

1957 ve 1960'ta Bükreş ve Moskova'da karara bağlanan deklarasyonlar ve açıklamalar hariç tutulursa, ÇKP tarafından yayınlanan «Genel Çizgi Üzerine Tartışma» ve «Genel Çizgi Teklifi» konusundaki dokuz belge, 1963-64'te bütün ülkelerdeki Marksist-Leninist'ler için Kruşçev revizyonizmine karşı mücadelede güçlü silahlar olmuş ve gerçekten bir çok önemli sorunda Kruşçev revizyonizminde derin yaralar açmıştır, fakat bizzat bunlar bile temel hatalardan arınmış değildir.

Bu belgelerin ideolojik ve politik alanda sınıf mücadelesinin sorunları gözönünde bulundurularak yeniden incelenmesi -zamana bağlı olarak, modern revizyonizm üzerine kurulan hayaller ve o dönemdeki Marksist-Leninist'lerin bir dizi ağır sonuçlara yolaçan hatası nedeniyle-belgelerdeki birçok önemli sorun üzerinde yeterince derinlemesine çalışılmadığını ispatlamaktadır.

Hatta, bu belgelerde, Teng Hsiao-ping'te aşırı ölçüde mevcut olan bugünkü sağ oportünizm ve sosyal şövenizm hatalarının başlangıçları vardır ve şimdi de var, eğer burada Marksizm-Leninizmin ve Marksist-Leninist yöntemle bunlara açıklık getirilmezse, bu hatalar yeni biçimlerde ortaya çıkmaya devam edecektir.

1966'da Endenozya'da geçen olaylar ve Endonezya Komünist Partisinin mükemmel ve örnek oluşturacak özeleştirisi (1) yukarda değinilen belgelerdeki, her üçü de Teng Hsiao-ping'in çizgisiyle doğrudan ilişkili olan üç temel hatayı göstermektedir ve bu yüzden burada kısaca ele alınmaları gerekmektedir.

Bu belgelerde (Polemik'lerde-TÇN) 2. Dünya Savaşı'ndan sonraki ortamda, biri barışçıl ve biri şiddete dayanan olmak üzere iki yolun mümkün olduğu vurgulanıyor; şiddete dayanan yolda ne kadar çok hazırlık yapılırsa, barışçıl yolun sözde o kadar gerçekleşebilir

duruma geleceği söyleniyordu.

Bu belgelerde, halâ emperyalizmin, komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarının baskısı altında bulunan Asya-Afrika ve Latin Amerika'nın gelişmemiş ülkelerindeki devrim sorununda, köklü bir tarım (toprak-TÇN) devrimi sorunu ele alınmıyordu.

Ayrıca, iç gericiliğe karşı mücadelenin ABD-emperyalizmine karşı mücadeleyle nasıl birleştirileceği sorununda, tek yanlı bir biçimde, dünyadaki bütün ülkeler için dış düşmana yani, ABD emperyalizmine karşı mücadelenin ön planda geldiği vurgulanıyordu.

Teng Hsiao-ping bir adım daha ileri giderek, bütün ülkeler için «süper güçlere, özellikle sosyal emperyalizme» karşı mücadeleyi esas görev olarak tespit etti; öyle ki, bütün iç çelişkiler «dış düşmana» karşı mücadeleye tabi oluyorlardı. Böylece sınıf mücadelesinden iç savaşta emperyalizmin egemenliği altındaki alanlarda halk savaşından hiç söz edilmiyor, bunlar bir kenara atılıyordu.

Teng Hsiao-ping'in çizgisi gökten zembille inmedi. Onun bir geçmişi ve çeşitli dönüm noktaları vardı. Bu düşüncelerin ortaya çıkardığı sonuç, 1956'dan sonra modern revizyonizme karşı mücadelede dayanak noktası olarak geçerli olmuş ve halâ da geçerli olan bütün bu belgelerin eleştirici bir gözle incelenmesinin ideolojik cephenin önde gelen bir görevi olması gerektiğidir. Çünkü bütün bu belgeler, hiç kuşkusuz Marksist-Leninst kadrolarımız üzerinde çok büyük bir etki yapmışlardır.

Başlangıç bölümünde ortaya konulan bütün bu sorunların ortaya çıkardığı sonuç şudur:

Karşılaşılan her sorunda, MARKS-ENGELS-LENİN VE STALİN'İN temel yazılarını incelemek, bugün her zamankinden daha gereklidir, onların yazıları,

bundan onlarca yıl önce yazılmış olmasına rağmen bugünkü koşullarda modern revizyonizme karşı verilen mücadelede de bizim yazabileceklerimizin tümünden daha güncel ve isabetlidir.

1. REVİZYONİSTLER HER ZAMAN «YENİ KOŞULLAR» KONUSUNDA, SPEKÜLASYON YAPARLAR!

Kruşçef revizyonistleri, Marksist-Leninist ilkelere karşı saldırılarını, apaçık ve hiçbir manevraya başvurmeyen bir şekilde yöneltmediler. Kendilerini «Marksist» diye yutturabilmek için, «doğmatizme», «kişiye tapmaya» vb. karşı, sözde bir mücadele başlattılar. Fakan olmayan bir şekilde yöneltmediler. Kendilerini «Marksist» ların, güvenilir kişiler olmalarını sağlayacağını umdukları esas manevraları, 2. Dünya Savaşı'ndan sonra dünyadaki değişiklikler konusunda spekülasyon yapmaları, «yeni koşullar» bayrağını sallamalarıydı.

Modern revizyonistlerin «doğmatizme karşı» verdikleri «sözde mücadele»de sorunları, Marksizm-Leninizm'in ilkelerinin tam olarak uygulanmamasına, ya da Marksizm-Leninizm'in ikincil bazı tezlerinin mutlaklaştırılmasına karşı mücadele etmek değildir. Tersine onlar için sorun, yalnız ve yalnız Marksizm-Leninizm'in genel olarak geçerli olan gerçeklerine ve temel ilkelere karşı mücadele etmektir. «Kişiye tapmaya karşı» sözde «mücadele» aynı şekildeydi. Bu mücadele hiçbir şekilde, Stalin'in saçma sapan yüceltilmesine ve anlamsız övülmesine karşı yöneltilmemişti; tersine «kişiye tapma»ya karşı mücadele, gerçekte Stalin'e ve onun Troçki'den Buharin ve Tito'ya kadar tüm oportünistlere karşı mücadelede, mükemmel bir şekilde Marksizm-Leninizm'i savunmuş ve zenginleştirmiş olduğu

Marksist-Leninist eserine karşı bir mücadeleyleydi.

Aynı şekilde, o zamanki revizyonistlerin ve bugün her türden revizyonistin, Marksizm-Leninizm'in temel tezlerini gerçekten yeni şartlara uygulamak gibi bir kaygısı yoktu ve yoktur. Tersine onlar, yeni olgulara dayanarak, emperyalizm ve proleter dünya devrimi çağının; proletaryanın dünya çapında tarihsel görevinin tüm sömürülenlere ve ezilenlere önderlik etmek olduğu çağın; dünya çapında kapitalizmden sosyalizme geçiş çağının temel ilkelerini revize etmek istiyorlar.

Her türden revizyonist şu ya da bu biçimde, bu çağın niteliğini tahrif etmek, bu çağın tahliinden ortaya çıkan Leninizmin devrimci ilkelerini bir kenara atmak ve eskimiş olduğunu açıklamak zorundadır.

Kruşçev revizyonizminden sonra, çağımızın Marksizmi olan Leninizmin revize edilmesinin bir diğer şekli de, Mao Zedung'un düşüncelerinin kötüye kullanılması, «tümüyle yeni bir çağ» yaratılması ve kendi icadları olan bu «tümüyle yeni çağ»ın ve «Mao Zedung düşüncesinin Marksizmin üçüncü çağsal aşaması» olduğunun kabul edilmesi için yapılan çalışmaydı. Bu tür denemeler, özellikle göze batan bir şekilde, hiçbir zaman «tümüyle yeni bir çağ» sözünü ağızından düşürmeyen Lin Piao'da görülüyordu (2).

Revizyonizmin bir diğer türünü de şimdi görüyoruz :

«Üç dünya» tezi hiçbir yanlış anlamaya yer veremeyecek şekilde herşeyden önce «yeni koşullar»a ve «büyük değişiklikler»e dayanmakta, içinde bulunduğumuz çağı tahlil etmekten ve bunun ortaya koyduğu temel görevlerden titizlikle kaçınmaktadır.

Teng Hsiao-ping şimdi neden «Üç Dünya»dan söz edilmesi gerektiğini aşağıda eleştirdiğimiz 1974 BM

Genel Kurul toplantısında yaptığı konuşmada şu şekilde açıklamıştır :

«Uluslararası ilişkilerdeki değişikliklere bakılırsa, bugün dünyada üç bölüm, Üç Dünya vardır.»

(Peking Rundschau, Sayı 15/1974, S. 8. Bütün alıntılardaki altı çizili yerler bize aittir - Almanca yayıncı).

Bu, Teng Hsiao -ping'e göre, çağın gerisinde kalmak istemeyen her insanın, bugün «Üç Dünya» tespiti-
tinden yola çıkması gerektiği anlamına gelir. Teng Hsiao-ping'in «Üç Dünya»sını temellendirdiği «değişiklikleri» tam olarak ele almadan önce, Marksizm-Leninizm'in Teng Hsiao-ping'de boş yere aranmaması gereken bazı temel tezlerini hatırlatmak, bizce gereklidir.

2. BUGÜN DÜNYAYA DAMGASINI VURAN, DEVRİMCİ KAMPLA KARŞI-DEVRİMCİ KAMP ARASINDAKİ NİHAİ MÜCADELEDİR!

SINIF MÜCADELESİ VE TOPLUMUN İKİYE AYRILMASI ÜZERİNE MARKS VE ENGELS'İN ANLAYIŞI

Marksizm-Leninizm'in temel anlamı konusunda Komünist Manifesto'da derlenen tez :

«Şimdiye kadar ki bütün toplumların tarihi, sınıf mücadelelerinin tarihidir» şeklindeki tezdur.

(Komünist Parti Manifestosu, Almanca Baskı, S. 42)

Bu sınıf mücadelesi tarihi ekonomik alt yapının gelişmesine bağlıdır. Ekonomik gelişmenin dünya çapındaki tarihsel gelişmesi ve buna dayanan sınıf mü-

cadeleleri tarihi, kapitalizm çağında öyle bir düzeye ulaşmıştır ki, Engels «Manifesto» da yer alan temel düşünceyi vurgulayarak, bunu şöyle nitelemiştir :

«Fakat bu mücadele şimdi öyle bir düzeye erişmiştir ki, sömürülen ve ezilen sınıf (proletarya), aynı zamanda bütün toplumu tamamen sömürden, baskıdan ve sınıf mücadelelerinden kurtarmaksızın, kendini sömüren ve ezen sınıftan (burjuvaziden) kurtaramaz.»

(«SBKP (B) Tarihi - Kısa Öğretisi», Alm. S. 161'de yer alan Stalin'in «Diyalektik ve Tarihi Materyalizm'inden aktarılmıştır», (Engels'in Komünist Parti Manifestosu'na önsözü, 1883).

Karl Marks ve Friedrich Engels Komünist Parti Manifestosu'nda, zor olguları tahlil etmenin anahtarının, bizzat sınıf çelişmelerini kavramak olduğuna da işaret etmişlerdir. Bütün ülkelerdeki gericiilerin ve onların papağanlarının sürekli gizlemeye çabaladıkları bu sınıf çelişmesi giderek sürekli keskinleşmektedir.

«Bütün toplum giderek daha fazla iki büyük düşman kampa, iki büyük birbirine doğrudan doğruya karşıt sınıfa : Burjuvazi ve proletaryaya bölünmektedir», (Komünist parti Manifestosu, Alm. S. 43).

Emperyalizm Çağında İki Kamp Arasındaki Mücadele

Emperyalizm çağında dünya çapındaki ekonomik gelişme temelinde objektif olarak proleter dünya devrimi «doğrudan doğruya pratik» bir sorun haline gelmiştir... (Stalin, Leninizmin İlkeleri, Pekin 1965, Alm. S. 4)

Bugünkü çağda, emperyalizm çağında bu böyledir, öyle ki :

«Devrim için objektif koşulların mevcut olması konusunda dünya emperyalist ekonomi sisteminden bir bütün olarak söz etmek gereklidir,...çünkü şu anda bir bütün olarak sistem devrim için olgunlaşmıştır.» (Age, S. 31, metinde altı çizilmiştir).

Emperyalizm çağında Marks ve Engels'in tahlil ettikleri en temel sınıf çelişmesi hiçbir şekilde «eski-memiştir», tersine her şekilde kendi kendini doğrulamaktadır. 'Yükselen' kapitalizm çağında öncelikle Avrupa'da varolan toplumun bu iki kampa (proletarya ve burjuvazi) bölünmesi süreci, proleter dünya devriminin doğrudan doğruya pratik bir sorun haline geldiği can çekişen kapitalizm çağında, dünya çapında **karşı-devrimin emperyalist kampını ve proleter dünya devrimi kampını** kapsayacak şekilde genişlemiştir.

Karşı-devrim kampında bütün ülkelerin emperyalistleri, komprador burjuvazi ve feodal toprak ağaları, bütün ülkelerin gericileri toplanırken, proleter dünya devrimi kampında yalnızca uluslararası proletarya ve doğal olarak sosyalist Ekim devriminden bu yana sosyalist ülkeler değil, aynı zamanda giderek artan bir şekilde proletaryanın önderliği altında onun müttefikleri de birleşmektedirler. Bunlar:

Orta tabakalar ,öncelikle, kapitalist ülkelerde kır-
lık bölgelerdeki emekçi kitleler, sömürge, yarı-sömürge
ve yarı-feodal ülkelerdeki devrimci ulusal kurtuluş ha-
reketleridir.

Bu güçler bugün giderek artan bir şekilde prole-
ter dünya devriminin bir yedek gücü, en güvenilir müt-
tefiki, hatta onun bir parçası durumuna gelmektedir-
ler.

Bu iki büyük kamp ve onların mücadelesi-barbar
kapitalizmle kurtarıcı sosyalizm arasındaki mücade-
le arasında, proleter dünya devriminin zaferine, komü-
nizmin kurulmasına kadar çağımızı dolduracak olan
hiçbir «Üçüncü Kamp», «Üçüncü Dünya», hiçbir «Ü-
çüncü Yol» yoktur.

3. LENİN VE STALİN SOSYALİST EKİM DEVRİMİNDEN BERİ İKİ DÜNYANIN: ESKİ KAPİTALİST DÜNYANIN VE YENİ SOSYALİST DÜNYANIN VARLIĞININ PROPAGANDASINI YAPIYORLARDI.

Stalin yoldaş Leninizmi «emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizmi» olarak tanımlarken, bu çağın birbirleriyle sınıf mücadelesi alanında uzlaşmaz bir ölüm-kalım mücadelesi sürdüren iki büyük ve temel gücünden yola çıktı: Bir yanda dünya emperyalizmi ve diğer yanda proleter dünya devriminin güçleri.

Devrim ve karşı-devrim arasındaki çelişme, bu iki güç arasındaki sınıf mücadelesi, her Marksist-Leninist tahlilinin ve dünyadaki bütün temel çelişmelerin taşıdıkları değeri doğru tespit etmenin hareket noktasıdır (3).

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin zaferiyle kapitalist-emperyalist dünyadaki bu çelişme yeni bir aşamaya ulaştı; bu çelişme ilk büyük sosyalist devletin varlığıyla da ispatlanmış oluyordu. Artık dünyada yalnızca birbirine taban tabana zıt iki kamp yoktu; tersine, dünyanın kendisi açıkça iki temelden farklı karşıt dünyaya, bir yanda proletaryanın halâ sömürüldüğü ve ezildiği kapitalist-emperyalist dünyaya, diğer yanda da proletaryanın egemen olduğu, diktatörlüğünü uyguladığı ve yeni toplum düzenini inşa ettiği, ilk sosyalist devlet türünün varlığında mevcut olan yeni sosyalist dünyaya ayrılmıştı (4).

Bu yüzden Lenin sosyalist Ekim Devrimi'nin zafetinden sonra şöyle diyordu:

«Bugün dünyada ne yazık ki iki dünya bulunmaktadır: Eski dünya -bir çıkmaz sokağa sapmış olan ve hiçbir zaman pes demeyecek olan kapitalizm- ve henüz çok güçsüz olan, fa-

kat yenilmez olduğu için kuvvetlenecek ve büyüyecek olan, gelişen yeni dünya.» (Lenin, Bütün Eserler, Alm. Cilt 33, S. 132 - Bkz. Lenin, Bütün Eserler, Alm. Cilt 36, S. 588).

Lenin'in iki dünyanın varlığı konusundaki bu tespiti, o zamandan beri Marksizm-Leninizmin alfabesidir. İki dünyanın varlığı gerçeğini kabul edip etmemek, temelde, emperyalizm ve proleter dünya devrimi arasındaki muazzam mücadelenin ilk büyük zaferi olarak, Ekim Devrimi'nin dünya çapındaki tarihsel önemini kabul edip etmemekle aynı anlama gelir. Stalin bu konuda, Ekim Devrimi'nden 10 yıl sonra, «Ekim Devrimi'nin Uluslararası Niteliği» adlı makalede şöyle yazıyordu :

«Ekim Devrimi yalnızca 'ulusal' çerçevede bir devrim değildir. O, herşeyden önce dünya çapında önem taşıyan uluslararası bir devrimdir, çünkü insanlık tarihinde temel bir dönemeç eski kapitalist dünyadan, yeni sosyalist dünyaya dönmek anlamına gelir».

(J. V. Stalin, Leninizmin Sorunları, Alm. S. 215).

Bütün bunlar, söylenmiş olduğu gibi, Marksizm-Leninizmin temelleridir. Eğer Teng Hsiao-ping gibi bir revizyonist birden bire «Üç Dünya» gibi bir teoriyle devrimci, komünist güçlerin kafasını karıştırmayı ve hatta devrimci yoldan tamamen saptırmayı becerdiyse, ve halâ beceriyorsa; o zaman bu temel bilgileri hatırlamanın açıkça hiçbir şekilde yeterli olmadığı, tersine, Teng Hsiao-ping'in kafa karıştırmak için hangi demagogik olanakları, hangi gerçekten varolan yeni sorunları kullandığı ve hangi sahtekârca yöntemlerle bu karışıklığı kendi karşı-devrimci amaçları için kullandığı mümkün olduğunca tam ve ayrıntılı olarak ortaya konulmalıdır.

4. SOSYALİST KAMPIN «KAYBOLMASI» HİLESİ

Teng Hsiao-ping «üç dünya»sını-«süper güçler», diğer gelişmiş ülkeler ve ekonomik bakımdan az gelişmiş ülkeler oluşturabilmek ve inanılır kılabilmek için büyük bir engeli, yani Lenin ve Stalinin, zamanımızda karşı konulmaz bir biçimde karşı karşıya duran iki dünyanın varlığı konusundaki temel tespitlerini, aşmalıydı.

Teng Hsiao-ping bu zor engeli aşmak için gerçekte varolan yeni bir görüntü, yani Sovyetler Birliği'nin de dahil olduğu bir dizi sosyalist ülkenin geriye dönmesi konusunda spekülasyon yaparak, demagogik yöntemlere başvurmaktadır. Onun bu konuda neler söylediğini görelim:

«İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bir süre daha varlığını sürdüren sosyalist kamp, sosyal-emperyalizmin ortaya çıkışıyla ortadan yokolmuştur.» (Peking Rundschau, No: 15/1974).

Gerçekte bugün sosyalist bir Sovyetler Birliği'nin artık varolmadığını ve II. Dünya Savaşı'ndan sonra ortaya çıkan hemen hemen tüm sosyalist ülkelerin bugün artık sosyalist olmadıklarını kimse inkâr edemez. Fakat o zaman, sosyalist kamp artık gerçekten yok mudur? Bu yüzden artık hiçbir sosyalist ülke yok mudur? Proleter dünya devrimi kampı yok mudur? Bunun böyle **olmadığı** ortadadır!

Biz burada, Teng Hsiao-ping'in, demagogların ve sınıf düşmanlarının uşaklarının eski bir hilesine sarılarak bulandırmaya çalıştığı önemli noktalardan birine, «**çift anlamlı kavram**» hilesine geldik.

Bilindiği gibi, her kavramın bir gelişme tarihi vardır, değişik zamanlarda değişik anlamlara gelebilir ve-

ya aynı zamanda hem bazı genel ve hem de bazı özel şeyleri niteleyebilir. Teng Hsiao-ping mantıklı görünen, gerçekteyse gerçekleri tersine çeviren bir sonuca ulaşmak için farketirmeden aynı kavramı farklı bir anlamda kullanarak, bundan yararlanıyor.

Açık açık söylenmemesine karşın, içeriğine bakılırsa Teng Hsiao-ping ve kuyrukçularının temel tezleri şöyledir: Bir süre sosyalizm dünyasını temsil eden bir sosyalist kamp vardı, fakat bugün artık bu sosyalist kamp yoktur. «O halde», artık dünyanın da sosyalist ve kapitalist olarak bölünmemesi gerekir, kısaca, «sosyalist kamp» ortadan kaybolmuştur! Bu şemayı kullanırlarken, «Üç Dünya» şemasını icad edenleri ve kuyrukçularının imdadına, «sosyalist kamp» kavramının birçok anlama gelmesi yetiyor.

1. Esas olarak bu kavram, sosyalizm kampının bütün güçlerini yani proleter dünya devriminin bütün güçlerini kapsar.

Bu konuda Stalin, henüz dünyadaki tek bir sosyalist ülkenin bulunduğu bir dönemde, «iki kamp» başlıklı makalesinde (Bütün Eserler, Cilt 4) şöyle yazıyordu:

«Dünya kesinlikle ve geri dönüşü olmayan bir biçimde iki kampa bölünmüştür. Emperyalizm kampı ve Sosyalizm kampı.» (Stalin Eserler - Alm. c. 4, s. 205).

(Stalin Eserler-Alm. c. 4 s. 205)

1925 de ise Stalin aynı konuda şunları söylüyordu :

«Kim kimi? tayin edici nokta budur... Çünkü dünya iki kampa, bölünmüştür. İngiliz - Amerikan sermayesinin başını çektiği kapitalist kampa ve Sovyetler Birliği'nin başını çektiği sosyalist kampa.» (Stalin, Bütün Eserler, Alm. Cilt 7, S. 81, RKP (B)'nin XIV. Konferansı'nın Çalışma Sonuçları», Mayıs 1925).

İşte Stalin bunları doğrudan doğruya Sosyalist Ekim Devrimi'nden sonra, yani 2. Dünya Savaşı'ndan önce ve savaş sonrası dönemde sık sık kelimenin dar an-

lamında «sosyalist kamp» olarak nitelenen onüç sosyalist devlet henüz ortada yokken söylüyordu. Böylece hiçbir yanlış anlamaya yer bırakmayacak şekilde, Stalin burada bu kavramı, Lenin'in kullandığı anlamda kullanmaktadır. Bu kavramın kapsamına, o dönemde Sovyetler Birliği'nin başında bulunduğu proleter dünya devriminin tüm güçleri, bundan başka sosyalizme giden yolun şu ya da bu aşamasında mücadelelerini sürdüren bütün diğer ülkelerdeki proletaryanın devrimci güçleri, halkların bütün devrimci güçleri de giriyordu.

Doğal olarak, gelişmenin akışı içinde somut biçimler ve sosyalist kampın bileşimi değişmiştir, yeni sosyalist ülkeler ortaya çıkmış ve varolan sosyalist ülkeler burjuva-revizyonist geriye dönüş yoluyla kaybolup gitmişlerdir. Fakat bizzat Sovyetler Birliği'nde ve bir zamanlar sosyalist olan ülkelerde geriye dönüşün sonucunda sosyalist kamp hiçbir şekilde ortadan kaybolmamıştır. Onu ortadan kaldırabilmek için emperyalistlerin dünya proletaryasını ortadan kaldırması gerekir. Fakat dünya proletaryasının yok edilmesi olanaksızdır, bu konuda hiçbir kuşkuyla yer yoktur.

2. Marksizm-Leninizmin ustaları sosyalist kamp kavramına şurada burada kelimenin **dar anlamında** da kullanmışlardır, yani bununla, tarihsel koşullara göre yani toplum düzeni olarak varolan sosyalizmi nitelemişlerdir. Önce bir tek sosyalist ülke, sosyalist Sovyetler Birliği, 1949'dan sonra ise onüç sosyalist ülke vardı. 2. Dünya Savaşı'ndan sonraki dönemde, bu dönemde **varolan** sosyalist dünyayı, yani bu onüç ülkeyi «sosyalist kamp» olarak adlandırmak, olağan hale gelmişti.

Fakat bu dönemde de sosyalizmin dünyadaki büyük tarihi kampı, proleter dünya devriminin ilk kullanıldığı anlamda dünya proletaryasının tüm devrimci

güçlerini, emperyalizm, sömürü ve baskıdan kurtulmak için mücadele eden tüm halkları; yalnızca objektif olarak değil, tersine her an daha fazla sübjektif olarak dünya komünizm davasına sahip çıkan Marksist-Leninist partisi önderliğinde proletaryanın devrime önderlik mücadelesini kapsamaktadır.

Şimdi, Teng Hsiao-ping'in içinde gerçeklerin görünüştünü barındıran spekülasyonuna geri döndüğümüzde, onun böylece nasıl 1949 yılından sonra sosyalist kampın-kelimenin dar anlamıyla kullanılan o zamanki sosyalist Kamp-modern revizyonizmin ihaneti sonucunda yokolması durumundan, kendi hilesi için çift anlamlı kavram olarak yararlandığını görüyoruz.

Teng Hsiao-ping ve onun gibiler, bir zamanlar sosyalist olan bir dizi ülkenin geriye dönüşünü ileri sürüyor, fakat bütün ülkelerin bu tür bir gelişme göstermediği gerçeğini basit bir şekilde gözardı ediyorlardı. 1956'dan sonra, başında Mao Zedung yoldaşın bulunduğu büyük sosyalist Çin ve Enver Hoca yoldaşın önderliğindeki cesur sosyalist Arnavutluk; emperyalizmin ve revizyonizmin içte ve dıştaki baskılarına karşı koydular. Bu, bütün sosyalist kamp için tarihsel bir zafer anlamına geliyordu. Bu gayet açık olarak, eğer sosyalist kamp kavramı yalnızca gerçekten varolan sosyalist ülkelerle sınırlanırsa, o zaman bizzat bunun kötü bir demagoji ve karşı-devrimci bir yalan olduğunu, böyle yapmanın sosyalist kampın, yani sosyalist dünyanın artık varolmadığını söylemek anlamına geldiğini ispatlamaktadır.

Böyle bir değerlendirme, eğer Çin'den geliyorsa, Arnavutluk sosyalist Halk Cumhuriyeti'ne yönelmektedir. Bunu açıkça söylemek gerekir. Artık hiçbir sosyalist kamp bulunmadığı tezinden, açıkça, Arnavutluk SHC ile hiçbir özel ilişkinin gerekli olmadığı sonucu

çıkarması hiç de şaşırtıcı değildir :

«Biz devletler arasındaki politik ve ekonomik ilişkilerin istisnasız barış içinde birarada yaşamanın beş ilkesine dayan-
dırılmasından yanayız.» (Peking Rundschau, Sayı 15, 1974,
s. 12, sağ alt sütun).

Burada, Teng Hsiao-ping'in başka bir yerde bulu-
nan sosyalist bir ülkenin, yani Arnavutluğun varlığını,
kendi şemasına uymadığı için, görmezlikten gelme
hilesi açıkça ortaya çıkmaktadır.

Fakat yalnız bu kadar da değil. Bir zamanlar sos-
yalist olan bazı ülkelerin geriye dönme olgusu üzerine
spekülasyon yaparak, ve bunu bahane ederek, Teng
Hsiao-ping ve kuyrukçuları kelimenin geniş anlamıyla
bir sosyalist kampın varlığını, proleter dünya devrimi
kampını tamamen reddediyorlar. Bu kişilerin, «Üç
Dünya» şemalarıyla en temel bakış açısından, yani sı-
nıfsal bakış açısından vazgeçtikleri bütünüyle açığa
çıkmaktadır. Çünkü bunlar, bugün dünyada varolan en
derin ayrımı, yani proleter dünya devrimi kampıyla
dünya çapında karşı-devrim kampı arasındaki ayrımı,
bu iki kamp ve güç merkezi arasındaki dünya çapında
sınıf mücadelesini gizliyor ve inkâr ediyorlar.

Özetleyelim :

Teng Hsiao-ping ilk büyük hilesiyle, Marksist-Le-
ninistlerin proleter dünya devrimi kampını kabul edip
bunu stratejilerinin temel hareket noktası olarak al-
malarına son vermelerini sağlamak istemektedir; o
halde Marksist-Leninist'lerin artık gerçekten varolan
sosyalizmi inkâr etmelerini de istemektedir.

5. «ÜÇ DÜNYA» ŞEMASI EMPERYALİST KAMPI DA «ORTADAN KALDIRIYOR»

Leninizmin emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizmi olduğunu eleştirenler, yani temelden revizyona tabi tutmak isteyenlerin, herşeyden önce bu çağın temel sınıfsal gelişmesini çarpıtmaları ve uzlaşmaz karşıt iki kampın varlığı gerçeğini ortadan silmeleri normaldir. Teng Hsiao-ping'in barikatın bir yanında duran proleter dünya devriminin güçlerini, sosyalizm kampını nasıl ortadan kaldırdığını gördük. O bunu aynı şekilde emperyalist kampı da reddetmek yoluyla, diğer yanda da yapıyor.

Hiçbir Marksist-Leninist ABD emperyalizmi ve Sovyet Sosyal-emperyalizmi arasındaki rekabetin bugünkü uluslararası durumun önde gelen özelliği olduğunu inkâr edemez. Teng Hsiao-ping bu gerçeğe sarılıyor, fakat şu iddiada bulunuyor :

«...onların rekabeti...kapsamlı, sürekli ve mutlaktır.» (Agy, S. 8 sağ üst sütun).

Teng Hsiao-ping aynı zamanda, emperyalistlerin «Batıda», yani Batı Avrupa'da giderek artan bir şekilde ABD emperyalizmiyle rekabet ettikleri gerçeğine sarılıyor. Bu noktadan hareketle, büyük demagojik oyununa başlıyor :

«Kapitalizmin eşitsiz gelişmesi yasası nedeniyle Batı'nın emperyalist bloğu da (*) çözülme yoluna girdi...» (Agy, S. 8, sağ alt sütun).

(*) Buradaki 'da' sözcüğü; daha önce de sosyalist kamp ortadan kaldırıldığı için kullanılıyor. Okuyucu doğal olarak sosyalist kampı yok eder! Teng Hsiao-ping; şimdi de emperyalist kampı ortadan kaldırmasını bekliyor. Ama Teng Hsiao-ping bunu yerine getirmiyor. Bunun yerine o, önce ihtiyatla

Bu demagoji harikasında aynı zamanda, soğukkanlılıkla yapılmış bir çok hile bir araya getirilmiştir. İlk olarak el altından iki «kamp» yerine iki blok, yani genel bir kavram olan «kamp» kavramı yerine tamamen farklı, özel bir anlamı olan «blok» kavramı geçirilmektedir. Bu, gayet açık bir sahtekârlıktır. İkinci olarak, bir emperyalist ülkede doğal olarak bulunan gelişmelerin varlığı, somut olarak emperyalist dünya cephesinde bir «çözölmeye» (!) dönüştürölmektedir. Üçüncü olarak, gerçekten çok ilkel ve kaba olan böyle bir yalan için, küstâhça, Lenin'in emperyalizm konusundaki çok önemli bir tespiti, yani, sanki bu yasa bir emperyalist kampın, bir emperyalist dünya cephesinin varlığını olanaksızlaştırmış gibi kapitalizmin eşitsiz gelişmesi yasası kullanılmaktadır. Teng Hsiao-ping'in tezi izlenirse, bundan hatta emperyalist bir kampın hiçbir zaman varolmayacağı sonucu çıkar; çünkü eşitsiz gelişme yasası, uzun süreden beri; emperyalizm çağı başladığından beri geçerlidir.

Teng Hsiao-ping ve taraftarlarının, emperyalist rekabetin «mutlak» olduğu ve dünya emperyalist kampının çözöldüğü iddialarından, doğal olarak, geniş kapsamlı sonuçlar çıkar ve bu yüzden bu konuyu daha yakından ele almak gereklidir.

EMPERYALİZMİN İKİ EĞİLİMİ : BÜTÜN EMPERYALİSTLERİN BİRLİĞİ VE ONLAR ARASINDA REKABET

Emperyalistler varolduğı sürece, onlar arasında ne işbirliği ne de rekabet sona ermeyecektir. Esas olarak

«batının emperyalist blok»undan -yani belirli bir emperyalist koalisyondan- söz ediyor. Gerçekte ise derdi emperyalist kampı bütünü ile yok etmektir.

her iki eğilim sürekli, birbirini izler şekilde değil, yan yana ve aynı zamanda mevcuttur. Değişiklik, belli bir anda ve belli bir sorunla ilgili olarak hangi eğilimin ağır bastığına tabidir.

Böylece ABD emperyalistleri, Hitler Almanyası'yla savaş halinde olmalarına karşın, aynı zamanda Alman tekelleriyle büyük ticari anlaşmalar yaptılar (örneğin, General Motors) ve daha savaş sırasında, Alman emperyalistleriyle Stalin'in Sovyetler Birliği'ne ve halkların devrimine karşı işbirliğine girdiler. Çünkü dünya devrimine karşı mücadele etmek, emperyalizmin vazgeçilmez bir özelliğidir. Öte yandan emperyalistler arasında sıkı bir birlik de, onlar arasındaki (şurada burada giderek daha açıkça gözle görülür hale gelen) rekabetin artması durumunda, -herşey barış içinde ve anlaşmış görünse de- bir değişikliğe yolaçmaz; çünkü hegemonya mücadelesi de emperyalizmin önemli bir özelliğidir ve ona ayrılmaz bir biçimde bağlıdır. Emperyalist işbirliği ve rekabet arasındaki ilişkiyi koparmak ve bu niteliklerden birinin diğerinin zararına olarak mutlak olduğunu söylemek, Marksizm-Leninizm'den açıkça sapmak demektir.

Emperyalizmin eşitsiz gelişmesi yasası, varolan bölüşüm koşulları ve değişen güç dengesi arasında daima yeni çelişkilere ve bunun sonucunda da emperyalist savaşa yolaçacak şekilde, doğal olarak emperyalist güçler arasındaki rekabeti kesinlikle teşvik eder ve bu rekabeti kızıştırır. Bu yasa, dünya emperyalist sisteminin en zayıf halkasından kopması olanağına götürdüğünden, ve bir ülkede devrimin zaferinin ve sosyalizmin inşasının olanaklılığını ortaya koyduğundan dolayı da çok önemlidir. Oysa bu muazzam önemine karşın, bu yasa emperyalizmin tek ve tek başına etkili olan eğilimini ifade etmez. Dünya proletaryasının dünya emper-

yalizmine karşı mücadelesinden yola çıkan Leninizm, bu sorular yumağında iki ayrı eğilimin olduğunu tahlil eder:

«İki eğilim vardır: Biri, bütün emperyalistlerin birliğini kaçınılmaz hale getirir, diğeri, bir emperyalisti diğerinin karşısına çıkartır - bu iki eğilimden hiçbirisi sağlam bir temele dayanmaz.» (Lenin, Bütün Eserler, Cilt 27, Almanca baskı, s. 363, «Dış Politika Üzerine Rapor»).

«MUTLAK» REKABET TEZİYLE, EMPERYALİSTLERİN DEVRİME KARŞI İŞBİRLİĞİ YAPMA OLANAĞI İNKAR EDİLMİŞ OLUR

Teng Hsiao-ping rekabetin «mutlak» (*) olduğu tezini, yalnızca bir emperyalist dünya kampının varlığını inkâr etmek, yani olanaksızlığını açıklamak için kullanmıyor; hatta daha da ileri giderek, emperyalistlerin kendi aralarındaki işbirliğini (ki o burada emperyalistler denince pratikte yalnızca «süper güçleri» anlamaktadır) yalnızca bir manevra, bir aldatmaca, yani ciddiye alınmayacak bir tiyatro olarak ortaya koyduklarını söylüyor. Böylece, «süper güçler» arasındaki anlaşma konusunda şunları diyor :

«Gerçi bu ikisi belli anlaşmalar yapabilirler, fakat bu anlaşmalar yalnızca göstermelik bir şeydir, yalan ve aldatmacadan başka birşey değildir.» (Peking Rundschau, S. 15/1974, S. 9, sağda orta sütun).

(*) «Rekabet mutlaktır» tezi Teng Hsiao-ping'in taraftarlarının doğrudan doğruya Üçüncü Dünya Savaşı'nın «kaçınılmaz» olduğu, mutlak olması «gerektiği» politik sonucuna varmalarına yolaçıyor. Bu yanlış sonuç konusunda Bkz. Bölüm 9.

Oysa gerçek tamamen farklıdır. Emperyalistlerin sömürü düzenini sürdürebilmek için ortak mücadeleleri, onların devrime karşı işbirlikleri hiçbir zaman göstermelik bir şey değil devrimci halklar ve güçler için kanlı bir gerçektir! (*)

Bir tek örnek vermek yeterlidir: Acaba ABD emperyalizminin ve Sovyet sosyal-emperyalizminin Filistin devrimini kanla bastırırken, (Lübnan'daki son olaylara bakın) işbirliği yapmaları «göstermelik bir şey» ve «yalan ve aldatmacadan başka bir şey» değil midir?

Acaba, bu farklı türden emperyalistler arasındaki bu kadar şiddetli rekabetin, eğer sorun devrimci Sosyal ya da ulusal kurtuluş hareketlerini, devrimci güçlere karşı olmaksa, çok kapsamlı ve etkili bir şekilde ortak hareket etmelerini engellemediğini ispatlamaz mı?

Kautsky'nin «ultra-emperyalizm» teorisine karşı mücadele ederken **LENİN, EMPERYALİSTLERİN DEVRİME KARŞI İŞBİRLİĞİ YAPTIKLARINI HİÇBİR ZAMAN GÖZARDI ETMEMİŞTİR.**

Şu iddia edilebilir: «Rekabetin mutlaklığı» formülü, Lenin'in Kautsk'nin «ultra-emperyalizm» tezine karşı ileri sürdüğü tezlerden çıkan özlü bir sonuçtur. Fakat bu, doğru değildir. Çünkü Lenin, emperyalist birlikleri hiçbir zaman «göstermelik» ya da gerçek dı-

(*) Teng Hsiao-ping burada gene başkalarını etkilemek amacıyla kendisi için tipik olan hilelere girişiyor. Teng, emperyalistlerin görüşmelerinde hiçbir zaman açık ve namuslu olmadıkları ard niyete ve gizli planlara sahip oldukları, birbirlerini sürekli aldatmak istedikleri ve her zaman için eğer çıkarları bunu gerektiriyorsa, her türlü anlaşmayı paçavra gibi bir kenara fırlatıp atmaya hazır oldukları gerçeğine sarılıyor. Bundan yola çıkarak, Teng Hsiao-ping, emperyalist anlaşmaların sürekli «göstermelik bir şey» oldukları ve böylece en ufak bir gerçek önemleri olmadığı «sonucunu» çıkarıyor.

şı bir şey olarak kabul etmemiştir. Hattâ bütün emperyalistlerin birleşerek oluşturacakları birlikler bile söz konusu olsa. Lenin yalnızca şunu vurgulamıştır:

«...Bu tür birlikler...eğer sürtüşmelerin, çatışmaların ve mücadelenin her türünü ortadan kaldırmış (olmasalardı)... **kısa ömürlü** olurlardı.» (Lenin, Bütün Eserler, C. 22, Alm. S. 300, «Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması»).

Lenin, bu tür birliklerin, «zorunlu olarak» ancak savaşlar arasında «nefes alınacak aralar» olduklarını da vurguluyordu (Age. Alm. S. 301).

Lenin, yeni bir çağın, bir ultra-emperyalizm çağının olanaksızlığını hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde açıklıyordu; bunun tek nedeni, kapitalizmin ekonomik gelişimindeki eşitsizlik değildi. Olgunlaşmakta olan dünya **devrimi** nedeniyle tüm çelişkilerin keskinleşmesi de diğer nedeni oluşturunuyordu.

«Gelişmenin, ayrıcalıksız tüm girişimleri ve tüm devletleri yutan tek bir dünya tröstünün oluşması yönünde olduğuna hiç kuşku yoktur. Ancak bu gelişme öyle koşullarda, öyle bir hızla, öyle çelişkiler, çatışmalar ve sarsıntılarla olmaktadır ki, —yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda siyasal, ulusal vb. vb.— zorunlu olarak, tek bir dünya tröstü oluşmadan, yani ulusal finans kapitaller bir «ultra-emperyalist» dünya birliği haline gelmeden önce, emperyalizm kaçınılmaz olarak yıkılacak, kapitalizm kendi zıddına dönüşecektir» (Lenin, Bütün Eserler, 22, Alm. S. 106). («Buharin'in Dünya Ekonomisi ve Emperyalizm» broşürüne Önsöz» metinde altı çizilmiştir).

Kautsky'nin spekülasyonları, emperyalistler arası işbirliğinin mutlak olduğunu varsaymaktadır. Oysa Marksist-Leninist tespiti göre, bu işbirliği mutlak olamaz. Bu Marksist-Leninist tespitten, emperyalistler arası rekabetin mutlak olduğu (5), emperyalistlerin

hiçbir zaman ve hiçbir yerde anlaşılamayacakları, bunların işbirliklerinin yalan ve göstermelik bir şey olduğu, o halde ciddiye alınamayacağı sonucunu çıkarmak, her mantığa aykırıdır ve kaba demagojiden başka bir şey değildir.

Marks, kapitalizm şartlarında işbirliği ve rekabet arasındaki ilişkiyi çok isabetli bir şekilde belirtmiştir. Emperyalizmin eşitsiz gelişmesi yasası, bunda en ufak bir değişikliğe yolaçamaz.

«Bir ülkede burjuva sınıfı, kendi aralarındaki rekabet ve mücadeleye karşın, o ülkedeki proleterlere karşı nasıl kardeşçe birleşiyorsa, aynı şekilde bütün ülkelerin burjuvaları da, dünya pazarında birbirlerine karşı rekabet ve mücadele etmelerine karşın, bütün ülkelerin proleterlerine karşı kardeşçe birleşirler.» (Marks, Engels, Bütün Eserler, Cilt 4, Alm. S. 416, «Kutuplar Üzerine Konuşma»).

**EMPERYALİSTLER ARASI ÇELİŞKİLERDEN
YARARLANMAK - HİÇBİR ZAMAN, BU
ÇELİŞKİLERE BEL BAĞLAMAK VE REKABET
EDEN EMPERYALİSTLERDEN BİRİNİN YA DA
DİĞERİNİN YANINDA YER ALMAK
ANLAMINA GELMEZ.**

Lenin, bu heriki eğilimin de sağlam temelleri olmadığını söyler. Emperyalistler hiçbir zaman sürekli bir birlik kuramayacak, bir süper emperyalizme ulaşamayacaklardır. Fakat devrimciler, emperyalistlerin devrime karşı birleştiklerini her zaman hesaba katmadırlar.

Emperyalistler arası çelişkiler mutlak olmadığı, onlar arasında nem rekabet hem de işbirliği olduğu için, bu çelişkiler devrim stratejisi için temel alınmaz. Bu çelişkilerden yararlanmak koşullu, ikincil, kısıtlı bir yardıma araç olabilir. Stalin, bu çelişkiler-

den yararlanma olanağını açıkça devrimin «dolaylı kaynakları» arasında saymaktadır. (Bkz. Leninizmin İlkeleri, Alm. Bölüm, VII. S. 96).

Emperyalist rekabetin «mutlak» olduğu tezi, özellikle bu gerçekleri karartmaya ve reddetmeye hizmet eder. Bu tezle devrimcilere, gerçekten varolan emperyalistler arası çelişkilere bel bağlamaları tavsiye edilmektedir. Eğer emperyalistler sözde —devrime karşı bile olsa— gerçekten anlaşamamaları ve birleşememeleri, bu neyi değiştirir ki? Emperyalistler arası çelişkilerden yararlanmak, pratikte devrim stratejisinin belirleyici temeli olarak ortaya konduğunda, bu çelişkileri, rekabetçi emperyalistler arasında taraf tutacak, yani rekabetçi emperyalistler arasındaki mücadele, görünürde: «daha az tehlikeli» olan emperyalistlerin yanında yer alacak biçimde ele almaya yalnızca bir adım kalır. Böylece, proletaryanın emperyalistler arası çelişkilerden yararlanması, sonuçta, rekabetçi emperyalistler arasındaki mücadelede proletaryadan yararlanılmasına, proletaryanın kullanılmasına dönüşmektedir.

Aynı zamanda proleter dünya devrimi çağı olan emperyalizm çağında, emperyalistler arası çelişkilerden yararlanmada Marksist-Leninist bir tavır takınmak, proleter devrimciler için büyük önem taşımaktadır. Bu arada şunları gözönünde bulundurmak gerekir:

Birinci olarak: Emperyalizm çağında kapitalist ülkelerin eşitsiz gelişmesi yasası, düşmanı zayıflatmaktadır. Fakat emperyalist ülkelerin niteliği değişmemekte ve hiçbir şekilde düşman dosta dönüşmemektedir.

İkinci olarak: Emperyalistler arası çelişkiler devrim yararına kullanılabilirler, fakat aynı zamanda bu çelişkilerin niteliği konusundaki her türlü hayale

karşı mücadele edilmeli ve bu çelişkiler **düşman** kamp-taki çelişkiler olarak kabul edilmeli ve ele alınmalıdır-lar. Bundan şu somut sonuçlar çıkar:

a) Proletaryanın herhangi bir emperyalistin güç-lenmesinden hiçbir çıkarı olamaz. Eğer bu güçlenme belli diğer emperyalistlerin zararına da olsa durum değişmez. Bu nedenle emperyalistler arası çelişkilerden yararlanmak, hiçbir şekilde bir emperyalistin yanında yer almak ve onu rakiplerine karşı korumak anlamına gelmez. Eğer bu emperyalist gurup, o an için daha kü-çük, daha zayıf, ya da daha az tehlikeli görünse bile, bu böyledir.

b) Daima uyanık olmalı ve kendi kendine şu so-ru sorulmalıdır: Kim kimi veya neyi kullanıyor? Bir ülkedeki veya bir dizi ülkedeki egemen sınıflar, ilk başta toplumsal veya ulusal kurtuluşu hedef alan şu veya bu hareketi —kullanılanların hiç haberi olma-dan— kendi gerici amaçları için kullanmayı bilmiş-lerdir. Tarih bu konuda birçok örnekle doludur. Eğer bu tehlike küçümsenirse veya inkâr edilirse, kendisi kullanacağı yerde, başkaları tarafından kullanılmak tehlikesi her zaman ortaya çıkar.

c) Emperyalistler arası çelişkilerden gerçekten devrim davası için yararlanmak ve bu arada kendisin-den yararlanılır hale düşmemek için, bu çelişkilerden yararlanırken gözönünde bulundurulacak hedef şu olmalıdır: Kendi mücadelesini yoğunlaştırmak, öz güçleri daha iyi ve daha etkili seferber etmek. **Bütün düşmanlara karşı, dünya emperyalizminin yokedilmesi** gibi büyük bir hedefe ulaşmak için verilen mücadele-de ileriye doğru bir adım atmak gerektiği hiçbir za-man gözden ırak tutulmamalıdır. Öyle ki, sonunda birbirine düşman olan emperyalistler veya emperya-list guruplar kaybetmeli, kazançlı çıkan yalnızca pro-

leter dünya devrimi olmalıdır.

d) Devrimcilerin, emperyalistler arası çelişkileri, sağlam ve sürekli yardımcılar olarak hesaba katmalarına yol açacak şekilde abartmak, ya da «mutlak»laştırmak, tümüyle yanlıştır. Durum bunun tam tersidir. Emperyalistler arası çelişkiler, **doğru biçimde** kullanılırlarsa, **belirli** durumlarda devrim yararına kullanılabilirler. Fakat bu **daima** ve **her** koşul altında böyle değildir. Bu yüzden hiçbir zaman bu çelişkilere bel bağlanamaz. Bel bağlanacak olan **kendi öz güçleri**, proletarya önderliğinde devrimin güçleridir. İsterse emperyalistler kanlı bıçaklı olsunlar, hatta şiddetli savaşlarla birbirlerine saldırınsınlar, birbirlerini yıksınlar, fakat onlar gene aynı anda —hatta emperyalist savaş sırasında— devrim tehlikesine karşı birleşebilirler. Bu **birleşme** olanağının reddi devrimci güçleri felakete sürüklemek demektir. Ve böyle birleşme, devrimci güçleri (-hazırlıksız yakalarsa- ÇN) tekrar düzeltmeyecekleri yenilgilere sürükleyebilir.

Özetleyelim:

Marksist-Leninistler, bir emperyalist dünya kampının varlığı gerçeğinden yola çıkarlar.

Bu kamp içinde çelişkiler vardır. Bu çelişkilerin büründükleri somut biçimler sürekli değişirler ve bu, emperyalistlerin sürekli oluşturdıkları yeni yeni koalisyonlarda ifadesini bulur. Bu arada emperyalistler rekabet etmelerine karşın, devrime karşı işbirliği yaparlar.

Bu olgu şöyle açıklanır: Sınıfsal açıdan çağımızın en derin çelişmesi, bir yanında proleter dünya devriminin, diğer yanında dünya emperyalist kampının bulunduğu çelişmedir. Bu çelişme, ancak dünya emperyalizminin ortadan kaldırılmasıyla çözümlenecektir..

Teng Hsiao-ping'in Batı bloku arasında ve ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi arasındaki çelişkiler üzerine yaptığı spekülasyonlar, tümüyle Marksizm-Leninizme düşmandır. Bu, kapitalizmin eşitsiz gelişmesi Kanunu üzerinde yapılan bir spekülasyondur. Teng Hsiao-ping kapitalizmin eşitsiz gelişmesini eklektik bir şekilde bütün emperyalistlerin proleter dünya devrimine karşı birleşme konusundaki temel eğilimlerden koparmaktadır. Teng bunu, emperyalist kampın varlığını türlü oyunlarla ortadan kaldırarak «Üç Dünya»sına Ulaşmak için yapmaktadır.

6. BİRİNCİ VE İKİNCİ DÜNYA ADI VERİLEN SAHTEKÂRLIK

Bir «birinci dünya» ve «süper güç» tanımı yapabilir mi?

Teng Hsiao-ping, dünyanın bir emperyalist kamp ve emperyalizme karşı mücadele eden bir kamp olarak bölündüğünü inkâr ederek, şimdi Marksizm-Leninizmi hedef alan «Üç Dünya»yı ilan etmek için, çok karışık, çok güç işlere girişti. Bu «birinci» ve «ikinci» dünya diye adlandırılanların ne olduğunu incelemeye başlayalım.

Teng Hsiao-ping aşağıdakini yazmakla bir tanımlama yaptığı izlenimini vermeyi deniyor:

«Bir süper güç nedir? Bir süper güç, diğer ülkelere karşı saldırganlık, işgalcilik, kontrol, yıkıcılık ve yağmacılıkla hareket eden ve dünya hakimiyeti için çaba sarfeden bir emperyalist ülkedir.» (Peking Rundschau, Agy, S. 13, sağ orta sütun).

Bu yapılan «tanımlamada» ilk göze batan, bir süper güce özgü şeylerden hiç bahsetmemesi, yalnız bütün

büyük emperyalist güçlerin ortaklaşa sahip oldukları nitelikleri saymasıdır. Bu tanımlamaya başta B. Alman emperyalizmi olmak üzere Japon emperyalizmi, Fransız emperyalizmi, İngiliz emperyalizmi de «süper güç» olurdu —çünkü onlar nerede ellerinden gelirse, dolaysız ya da dolaylı saldırganlık uyguluyor, başka ülkeleri yağmalıyorlar ve hepsi de emperyalist büyük güçler olarak dünyaya egemen olmak için çaba gösteriyorlar—.

Bu emperyalist büyük güçler, Teng Hsiao-ping tarafından hiçbir yanlış anlamaya yer vermeyecek şekilde, «ikinci dünya»ya ait sayılıyor. Bu bilmecenin yalnız bir çözümü var! Teng Hsiao-ping bu tanımlama ile bugün dünya üzerinde yalnızca iki emperyalist büyük gücün varolduğunu söylemek istiyor. Yani «birinci dünya», iki «süper güç». Ve temelden yanlış olan da budur!

«Üç Dünya» taslağı «süper güç» ve «birinci dünya» tez ve kavramları arasındaki her türlü bağı reddetmek ve görmek istememek çocukça bir şey olurdu.

Her türden oportünist için ta baştan diğer büyük emperyalist güçlerin varlığını inkâr etmek ve esas olarak onları artık ABD ve Sovyet sosyal-emperyalizminin emperyalist rakipleri olarak teşhir etmemek olanağı doğuyordu. Çünkü böyle «küçük ve orta büyüklükte ülkeler» bir süper güç karşısında ne yapabilirlerdi ki? (6).

Değişik emperyalist güçler arasındaki farkları da tahlil eden Marksist-Leninistler için bu nokta çok önemlidir: Emperyalizm, dünyayı aralarında paylaşmış olan büyük emperyalist güçlerin sistemidir.

Bugün dünyada, gerçekten önder bir rol oynamasalar ve en büyük sömürücü ve ezenler olmasalar da, bu tanıma giren büyük emperyalist güçler yalnızca

ABD ve Sovyet sosyal-emperyalizmi değildir.

Daha başka büyük emperyalist güçler de vardır. Böylece, diğer emperyalist rakipleriyle şiddetle mücadele eden Fransız ve İngiliz emperyalistleri de bu sistemde yer almaktadırlar. Onlar bu yeri adım adım inşa ediyorlar.

Faka özellikle Japon ve Batı Alman emperyalistleri büyük emperyalist güçler olarak adlandırılmalıdır. Bunlar 2. Dünya Savaşı'nda yenilen taraf olarak, bugün dünya halklarının doğrudan düşmanıdırlar ve gerçek bir tehlike durumuna gelmişlerdir. ABD ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı şiddetle mücadele etmektedirler.

«Birinci dünya» tezi, ABD ve Sovyet sosyal-emperyalizmini çok güçlü ve erişilmez kabul etmektedir. Bu arada, diğer büyük emperyalist güçlerin halklar için oluşturdukları gerçekten varolan tehlikeyi inkâr etmektedir.

Diğer Büyük Emperyalist Güçleri Şirin Göstermek

«İkinci dünya» ülkeleri adı verilen ülkelerin değerlendirilmesinde, «olumsuz yön» olarak yalnızca şunlar ortaya konulmaktadır:

«Bunlardan bazıları, bugün halâ üçüncü dünya ülkeleriyle değişik şekillerde sömürgeci ilişkiler içindedirler ve Portekiz gibi bir ülke bile halâ barbarca bir sömürge egemenliği sürdürmektedir. Bu duruma bir son verilmelidir.» (Peking Rundschau, Agy, S. 9).

Fransa ve İngiltere'nin halâ diğer ülkelerle değişik biçimlerde sömürgeci ilişkiler içinde oldukları bir gerçektir. Fakat belirleyici sorun bu mudur?

Burada yarı-gerçekleri yaymak ve istisnaları tipik-

miş gibi göstermek konusundaki demagogik yöntem açıkça görülmektedir.

«İkinci dünya» ülkeleri olarak adlandırılan Batı Avrupa'nın Fransa, İngiltere ve Batı Almanya gibi büyük emperyalist güçlerinin ve Japon emperyalizminin diğer ülkeleri yağmalaması ve ezmesi, sömürgecilik yoluyla değil, fakat yeni sömürgecilik yoluyla olmaktadır!

Portekiz'in «ikinci dünya» ülkeleri denilen ülkeler için tipik bir örnek olarak öne sürülmesiyle, gerçekte sözedilmesi gereken ülkeler, yani Batı Almanya, Fransa, İngiltere, Japonya gözden gizlenmiş olmaktadır.

Büyük bir olasılıkla, Teng bu «tipik» örneği öne sürerken, «ikinci dünya» ülkelerinin gerçi bir takım emperyalist eğilimlere sahip olduklarını, fakat esas olarak ezilen ve bağımlı ülkeler olduklarını îma etmek istiyor. Aksi halde neden, bizzat kendisi ABD emperyalizminin, Batı Alman emperyalizminin, militaristlerinin ve intikamcılarının ve aynı şekilde diğer Avrupalı emperyalistlerin yarı-sömürgesi olan Portekiz'i örnek olarak seçmiş olsun?

İstedikleri kadar evirip çevirsinler, «ikinci dünya» sorununun böyle nitelendirilmesi, Avrupalı emperyalistlerin büyük emperyalist güçler olarak gerçek rollerini gizlemeye yarar; yani Batı Alman, Japon, İngiliz, Fransız vb. emperyalistler gibi kan emici emperyalistleri korumaya yarar.

Teng Hsiao-ping daha da ileriye gidiyor:

«Bu ülkeler, değişen ölçülerde, süper güçlerin köleleştirmesinden ve kontrolünden kurtulmak istiyorlar...» (Peking Rundschau, Agy, S. 9, sol alt sütun).

Adı geçen büyük emperyalist güçlerin ABD ve Sovyet sosyal-emperyalistleriyle olan emperyalist rekabetlerine dil ucuyla değinilmekte, ve bu rekabet ger-

çekte «kurtuluş mücadelesi» olarak tanımlanmaktadır. Ki bu mücadele, —ilerde söylenildiği gibi— «uluslararası durumun gelişmesinde önemli bir etkiye» sahiptir (Agy. s. 10, sol alt sütun).

Bu 'mücadele' hiçbir şekilde, emperyalist rekabet olarak ortaya konulmaz, tersine, olumlu, himaye edilmesi gereken bir şey olarak öne sürülür. Öyle ki, «Üç Dünya Teorisi»nin savunucuları «Avrupa'nın (yani Avrupalı emperyalistlerin) zayıflamasını değil, güçlenmesini» ısrarla istemektedirler.

Bu kimseler için, Batı Avrupa'nın ve Japonya'nın büyük emperyalist güçlerinin bu 'mücadelesi'nin halkların yararına değil, zararına olması önemli değildir. Bunlar için, bu 'mücadelenin' yalnızca hangi büyük emperyalist gücün halkları daha fazla sömürme ve ezme olanağına sahip olacağını belirlemek için verilen bir mücadele olması da önemli değildir.

«Birinci dünya»yı zayıflatan herşey iyidir sloganına göre, bunun emperyalizm mi, yoksa marksizm mi, -kara kedi mi yoksa beyaz kedi mi- olup olmadığı farketmez. Böylece Leninizmin şu ilkesi ayaklar altına alınmaktadır:

«Eski, karnı doymuş haydutu soymak için genç, güçlü hayduta yardım etmek, sosyalistlerin işi değildir. Sosyalistler hepsini birden ortadan kaldırmak için, haydutlar arasındaki mücadeleden yararlanmalıdırlar.» (Lenin, Bütün Eserler, Cilt 21, Alm. S. 304, «Sosyalizm ve Savaş»).

Teng Hsiao-ping tam da sosyalistlerin yapmaları gereken şekilde davranmaktadır ve bu arada ünlü bir örneğe de dayanmaktadır: Kruşçef'e!

Kruşçef'de büyük emperyalistlere karşı küçük emperyalistleri destekliyordu.

Kruşçef revizyonizmine karşı mücadelenin tarihi yüzeysel olarak incelenirse, Kruşçef revizyonistlerinin

tek suçunun ve ihanetinin, ABD emperyalistlerine taviz vermek, yani ABD emperyalistlerine karşı mücadeleyi sabote etmek olduğu sanılabilir. Gerçekteyse, Kruşçef revizyonizmi, bütün halkların her türlü emperyalizme karşı mücadelelerini sabote ederek, dünya emperyalizmine taviz vermiştir.

Bu arada Kruşçef şu yöntemi bile kullandı: ABD emperyalizmini mutlaklaştırarak, «tek düşman» olarak belirledi; ona karşı olan her gücün, ister emperyalist, ister anti-emperyalist olsun, desteklenmesi gerektiğini söyledi. Böylece Kruşçef, Cezayir Ulusal Kurtuluş mücadelesinde açık açık Fransa'nın yanında yer aldı. Bu arada şu nedeni öne sürüyordu: Herşeyden önce Fransa'nın «direnışı» yani ABD emperyalizmine karşı emperyalist rekabeti desteklenmeliydi. Kruşçef açık açık şunu diyordu: «Biz, Fransa'nın zayıflamasını istemiyoruz, bizim istediğimiz büyük Fransa'nın güç kazanmasıdır.» (Figaro, 19 Mart 1958, Yeni Sömürgeciliğin Savunucuları, «Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Üzerine Tartışma», Dördüncü Yorum, Almanca, S. 222'den aktarılmıştır).

Bu örnekte, bir emperyalist gücün, en kuvvetli büyük gücün mutlaklaştırıldığını ve daha zayıf olanın «kedinin siyah ya da beyaz olması önemli değildir» sloganına göre desteklendiğini ve bu sloganın kesinlikle Teng Hsiao-ping'in buluşu olmadığını Kruşçef revizyonizminin doğrudan bir geleneği olduğunu açıkça görüyoruz.

«Süper güçler proleter dünya devriminin baş düşmanıdır» tezinin pratikteki anlamı

«Üç dünya» tezi her koşul altında «süper güçler», «birinci Dünya», yani ABD ve Sovyet sosyal-emperyalizmini yanlış bir şekilde abartılmasını tüm güçlerin bunlar üzerine yanlış bir şekilde yoğunlaştırılmasını

içermektedir (bugün yalnızca bir «süper güçten», Sovyet sosyal-emperyalizminden yola çıkıldığı sorunu meselenin özünü değiştirmez). Temelde, emperyalizm ve proleter devrimleri çağı, «süper güçler ve süper güçlere karşı mücadele» çağına dönüştürülmektedir. Ve bu noktada, Marksizm-Leninizm'den temel sapmalar olan bir dizi çarpıtma başlamaktadır.

«Süper güçler» halkların baş düşmanı olarak mutlaklaştırılarak, aynı zamanda, üç dünya teorisinin savunucuları tarafından «süper güçlere karşı birleşilmesi mümkün olan herkesle birleşik cephe» de vaazedilmektedir. «Baş düşmanın» bu şekilde çarpıtılarak ortaya konması, başdüşmanın özel rolü ve buradan çıkan «birleşik cephe» söz konusu olduğunda, şu önemli soru ortaya çıkmaktadır: Bununla neye erişilecektir; hangi hedef gözetilmekte ve burada hangi program izlenmektedir?

Bizim bu soru karşısında tavrımız şudur:

Proleter dünya devrimi her ülkedeki proletarya tarafından kendi stratejisine göre bağımsız olarak yapılacak devrimlerle gerçekleşeceğine göre, bir ya da iki emperyalist gücün proleter dünya devriminin baş düşmanı olduğunu ve bunların aynı zamanda dünyadaki tüm ülkelerde de baş düşman olması gerektiğini söylemek, kesinlikle yanlıştır!

Proleter dünya devriminin tek bir birleşik cephesi vardır: Bütün ülkelerin proletaryası ve ezilen halklar, dünya emperyalizminin ve bütün gericilerin kaldırılması hedefini amaçlayan dünya proletaryası ve onun komünist partileri önderliğinde bütün sömürülen ve ezilenlerin birleşik cephesi.

Eğer dünyadaki tüm halklara —büyüklüğüne, ya da istatistiksel olarak ortalamasına göre— bir ve aynı emperyalizmi baş düşman tespit etmeleri teklif edilir-

se, ya da bundan, o kadar büyük olmayan diğer emperyalistler ve gericilerle «baş düşmana karşı» birleşmek gerektiği sonucu çıkarılırsa, o zaman dünyadaki devrimci güçlerin bu büyük birliğine ulaşamaz.

Bu birleşik cephe; emperyalizme karşı bu dünya cephesi, ancak, eğer dünyanın tüm halkları dünya emperyalizminin bir bütün olarak düşman olduğunu kavrar ve ona karşı mücadele ederlerse, ve ülkelerinin koşullarına göre devrim stratejisi olarak bir baş düşman belirler ve ona karşı mücadele ederlerse, gelişebilir ve güçlenebilir.

Çünkü proleter dünya devrimi birleşik ya da paralel bir şey değil, tam tersine, çeşitli ülkelerde emperyalizmin en zayıf halkalarının koparılmasıdır.

«Süper güçler» ya da «birinci dünya»yı «halkların baş düşmanı» (7) olarak proleter dünya devriminin düşmanlarını belirleme açısından, özellikle baş düşmanın bir ya da her iki «süper güç» değil de, kendi emperyalist burjuvazileri veya iç gericilik olduğu ve bu iç baş düşmana karşı verilen mücadelenin doğal olarak her ülkede emperyalizme karşı verilen mücadeleye bağlanması gereken ülkelerin halkları için, felaketli sonuçlar doğuracaktır!

Pratik sonuçlar açısından, her ülkede «baş düşman» «birinci dünyadır» tezinin devrim için ne önem taşıdığı sorusu açısından -kanımızca bu hiçbir yarar getirmemektedir; tersine pratik, devrimci stratejinin sosyal- şöven çarpıtmalara uğramasının bir çok ülkede sık görülen bir durum haline geldiğini kanıtlamıştır.

Emperyalist burjuvazinin egemen olduğu ve diktatörlüğünü sürdürdüğü kapitalist ülkelerde, proleter devrim gündemdedir; esas güncel sorun proleter devrimi hazırlamak ve uygulamaktır. Proleter devrim esas

olarak bu ülkelerin her birinde devlet egemenliğini el-lerinde bulunduran emperyalist burjuvaziye hedef almaktadır; emperyalist burjuvazi proleter devrimin baş düşmanıdır!

Proleter devrim aynı zamanda dünya emperyalizmini, diğer emperyalistlerin proleter devrimi boğmak için giriştikleri her türlü çabayı hedef alır.

Bu dünya görüşünün savunucuları, modern revizyonistlerin ihanetiyle ağır bir darbe yiyen, fakat şimdi her zamankinden daha gerekli olan bu (proleter devrim - yay.) tarihsel görevi sabote etmeye çalışıyorlar; onlar bu sabote işini savaş tehlikesine karşı mücadele perdesi altında, güya «ulusal bağımsızlık ve devlet egemenliği için» emperyalist burjuvaziyle sınıf uzlaşmacılığının propagandasını yaparak yerine getiriyor. Slo-ganları, beraberce (burjuvaziyle beraber - TÇN) iki süper güce, özellikle sosyal-emperyalizme karşıdır. Oportünizmin bu en aşırı biçimi, bu sosyal-şövenizm, her ülkenin Marksist-Leninistleri tarafından ta kökünden koparılıp atılmalıdır. Bu, Marksist-Leninist partileri yeniden inşa etmek, sağlamlaştırmak ve çelikleştirmek için zorunludur. Çünkü ancak böyle bir parti, bu ülkelerdeki proleter devrimi zafere ulaştırabilir.

7. «ÜÇÜNCÜ DÜNYA» ADI VERİLEN SAHTEKÂRLIK

Yeni-sömürgeciliğin gizlenmesi

Teng Hsiao-ping'in spekülasyonunu yaptığı yeni koşulların içinde, sosyalist kampın sözde kaybolmasının ve emperyalist bloğun çözülmesinin yanı sıra, 2. Dünya Savaşı'ndan sonra, son 20 yıldır daha açık şekilde ortaya çıkan yeni bir olgu daha vardır: Sömürge-

ciliğin yerini yeni sömürgeciliğin alması ve yeni-sömürgeciliğin daha akıllıca kılık değiştirmesi.

«Birçok Asya, Afrika ve Latin Amerika devleti bağımsızlıklarını elde etmişlerdir...» (Agy, S. 8, sağ orta sütun).

Teng Hsiao-ping açık açık, bu bölgelerde birçok devletin emperyalizmden bağımsız olduklarını açıklıyor.

Oysa buna karşılık, oralarda gerçek durum şudur: Bu bölgelerdeki bir dizi ülke biçimsel olarak bağımsız sayılmaktadır. Fakat gerçekte bu ülkeler emperyalizm tarafından sömürülmekte, oralarda halkı tekrar sömüren ve ezen kompradorların ve toprak ağalarının rejimleri hüküm sürmektedir.

Lenin, henüz bu bölgelerde açık sömürgeciliğin hüküm sürdüğü bir dönemde, uzak görüşlülükle etkili bir şekilde şöyle diyordu:

«Feodal veya ataerkil ve ataerkil-köylülük ilişkilerinin ağırlıkta olduğu daha geri kalmış devletler ve uluslar konusunda, özellikle şu gözönünde tutulmalıdır: En geniş emekçi kitleler, özellikle de geri kalmış ülkelerin en geniş emekçi kitleleri arasında, emperyalistlerin yaptığı her türlü sahtekârlığı açığa çıkarmak ve teşhir etmek bir zorunluluktur. Emperyalistler, sözde siyasi bağımsızlığına sahip, oysa gerçekte ekonomik, mali ve askeri açıdan tamamen kendilerine bağımlı devletler yaratmışlardır.» (Lenin, Bütün Eserler, Cilt 31, Alm. S. 137/138, «Ulusal Sorun ve Sömürgecilik Sorunu Konusunda Tezler Teklifi»).

Teng Hsiao-ping şu açıklamasıyla tam da bu sahtekârlığı yapmaktadır: «Gelişmekte olan ülkeler uzun süre sömürgeciliğin ve emperyalizmin baskı ve sömürüsü altında ezildiler! Siyasi bağımsızlıklarını elde ettikten sonra, şimdi onlar, sömürgeciliğin arta kalan güçlerini söküp atmayı, ulusal ekonomiyi geliştirmeyi ve ulusal

bağımsızlığı sağlamlaştırmayı tarihsel görev olarak görüyorlar.» (Peking Rundschau, Agy, S. 9, sol orta sütun).

Teng Hsiao-ping sanki bugün artık bu tür acılar yokmuş gibi, halkların geçmişte çektiği acılardan söz etmektedir. Emperyalist güçler, esas olarak üstesinden gelinmiş, fakat hala sökülüp atılması gereken kalıntılar olarak ortaya konmaktadır. Ona göre, ulusal bağımsızlık biçimsel olarak varolduğundan, bu uğurda gerçekten mücadele etmek gerekmemektedir. Sözde olan ulusal bağımsızlık zaten vardır ve yalnızca «savunulması» gerekmektedir.

İnsanın zaten elinde olan bir şeyi elde etmek için mücadele etmesine gerek olmadığı gayet mantıksaldır. Bu devletlerin büyük çoğunluğu ekonomik, siyasi ve askeri bakımdan emperyalizmden bağımsız olmadıkları, tersine emperyalistler tarafından muhafaza edilen ve komünistlere ve devrimcilere karşı mücadele etmeleri için kendilerine her türlü aracın sağlandığı vahşi faşist rejimlerle yönetildiklerini vurgulamaksızın, biçimsel bağımsızlıklarını belirtmek, yani biçimsel olarak ortaya çıkan bağımsızlığın emperyalistlerin (ister ABD emperyalistleri, ister sosyal-emperyalistler, isterse Japon, Batı Almanya ya da diğer emperyalistler olsun) en yanıltıcı manevrâlarından biri olduğunu göstermemek... Bu, dünya emperyalizminin hizmetindeki Krusçef tipi revizyonizmdir...

Teng Hsiao-ping neden böyle bir sahtekârlık yapıyor? O, bu sahtekârlığı, bir dizi yeni sonucun ortaya çıkmasına yolaçan sözde yeni koşullarını, tamamen yeni bir durumu kanıtlamak için yapıyor. O, bu sahtekârlığı, «üçüncü dünya» adı verilen şeyi tek bir bütün olarak ve tek anti-emperyalist güç olarak ortaya koymak için, «üçüncü dünyayı» «birinci dünyanın»

büyük düşmanı, bugünkü dünyanın esas devrimci gücü olarak ortaya sürmek için yapıyor.

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki halkların görevleri

Teng Hsiao-ping'in «üçüncü dünya» diye adlandırdığı birçok ülkede devrimin gerçek görevi, bu ülkelerin çoğunun yarı-feodal, yarı-sömürge nitelikleri tarafından belirlenir. Eğer bu ülkeler bu tür bir niteliğe sahiplerse, -koşulların ağırlık noktasına göre- o zaman anti-feodal mücadelelerin emperyalist mücadelelerle şu ya da bu şekilde birleştirilmesi gerekir. Çünkü bu ülkelerde feodalizmin emperyalizmin esas dayanağı ve emperyalizm de feodalizmin esas dayanağıdır. Stalin'in öğrettiği gibi, ulusal sorun özünde köylü sorunu olduğundan, bu her iki mücadelede de köylülük çok büyük bir rol oynar.

Fakat bugünkü dönemde anti-feodal ve ulusal kurtuluş savaşları, emperyalizm öncesi dönemlerdeki bu tür devrimlerden farklıdır. Onların belirleyici özelliği, bugün proletarya önderliğinin olanaklı ve gerekli olmasıdır. Bu, sözkonusu devrimlerin, komprador burjuvazinin ve onun arkasında bulunan emperyalistlerin diktatörlüğüyle değil; tersine, işçilerin ve köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğüyle son bulmasına olanak sağlar. Bu devrimci demokratik diktatörlük, devrimin sürdürülmesi ve sosyalist devrime doğru gelişmesi için gerekli koşulları yaratır.

Mao Zedung tarafından parlak bir şekilde Çin Devrimi'ne uygulanan ve daha da geliştirilen Lenin ve Stalin'in bu öğretisi, bugün her zamankinden daha da günceldir. Çünkü bugün bu ülkelerde -kendiliğinden olduğu kadar Marksist-Leninist partilerin de önderliğinde- çok şiddetli mücadeleler sürdürülmektedir. Za-

fer ya da yenilgi, doğru Marksist-Leninist çizginin uygulanmasına, yeni demokratik devrimde proletarya önderliğinin gerçekleştirilmesine bağlıdır.

Proletarya önderliğinde olmayan devrimci savaşlarla bağımsızlıklarını elde etme yoluna koyulan ülkelerse, mücadelenin değerli meyvalarını yitirmektedirler. Çünkü böyle durumlarda, komprador burjuvazinin güçleri hakimiyeti ele geçirir ve yeniden, emperyalizmin hizmetkârı olarak semirmek için ülkeyi şu ya da bu emperyaliste satar. Böyle ülkelerde yeni bir devrimci savaş kaçınılmazdır. Özellikle böyle ülkelerde, yeni sömürgecilik gerçeği ve tehlikesi karşısında gözlerini yummamak, tam tersine yorulmadan bundan korunmak ve buna karşı mücadele etmek çok önemlidir.

Başka ülkelerin avantajlarıyla, kendi ülkesinin eksiklerinin giderilmesi mümkün mü?

Teng Hsiao-ping böyle bir durumda bu ülkelerin halklarının önünde tamamen farklı bir görevin bulunduğunu söylüyor ve şu açıklamayı yapıyordu:

«Eğer gelişmekte olan bir ülke, mevcut durumuna ve koşullarına (!) uygun olarak, bağımsızlık ve kendi gücüne güvenme yoluna girerse ve hiç yorulmadan çaba gösterirse, hiç kuşkusuz sanayisini ve tarımını modernleştirmede adım adım (!) bizden öncekilerin (?) hiç görmediği bir düzeye erişebilir». (Peking Rundschau, Agy, S. 11/12).

Bu düşüncelerin üzerinde biraz daha durmak gerekiyor:

Teng'in birleşmiş bir «üçüncü dünya» tezi doğrultusunda, bazı değişikliklerle «varolan durum ve koşullara» uydurulduğunda, bu yol tüm «gelişmekte olan ülkeler» için olanaklı duruma gelir. O halde bu yolun propagandası, muhtemelen, yeni sömürgeciliğin etkisi altında bulunan ülkeler için de yapılmaktadır.

Teng Hsiao-ping doğrudan doğruya üretici güçlerin yeni demokratik devrim olmadan da -doğal olarak sanayiinin ve tarımın modernleştirilmesinden başka bir şey olmayan- barışçı evrimle gelişebileceğini söylemekte ve bunu aynı reformizmin ve revizyonizmin kaba diliyle «adım adım» diye ifade etmektedir.

Teng Hsiao-ping aynı zamanda geleceğin bir tablosunu çizmekte ve bu yolun perspektiflerini bol bol överek göklere çıkarmaktadır: «Bizden öncekilerin hiç görmedikleri bir düzeye ulaşabilir» (Agy).

Teng Hsiao-ping'ten «öncekiler» (eğer kendi düşünsel babasını kastetmiyorsa) halk savaşı gibi «modası geçmiş bir silaha» sarılmak zorunda kalmıştır. Oysa günümüzde, sözde emperyalizmden bağımsız bir «üçüncü dünyanın» varolduğu zamanımızda, tamamen yeni bir yöntem, tamamen yeni bir yol bulunmaktadır: Bu yeni yol o kadar avantajlıdır ki, bizden öncekiler bunu duymuş olsalar, kıskançlığa kapılırlardı! Bu anlamda Teng «üçüncü dünyaya» şunu öneriyor:

«Diğer ülkelerin sağladıkları avantajlarla eksiklerini gidermek» (Agy, S. 12, sol alt sütun).

Bu, görünen odur ki, Kruşçef'in -aynı şekilde Birleşmiş Milleletr önünde- yeni bir yolun propagandasını yaptığı safsataların yeni bir biçimidir. Gelişmiş ülkelerdeki üretici güçlerin düzeyinden gözleri kamaşarak ve bunu överek, Kruşçef, Teng Hsiao-ping ve yandaşları, bu «ülkelerin kendi eksikleri» sözünden, yalnızca üretici güçlerin düşük olan düzeyini anlıyorlar. Halk kitlelerinin sömürülmesi gibi ufak tefek şeyler onların anlayışları açısından, hiçbir rol oynamıyor.

«Üç Dünya teorisi»nin savunucuları için «diyalog» ne anlama geliyorsa, Kruşçef için de «barış içinde bir arada yaşama» aynı anlama geliyordu. Bunun yardı-

mıyla sözde «ulusal ekonomi daha hızlı gelişecekti». Bunun yardımıyla «üretici güçler canlanacaktı». (Birleşmiş Milletler'de Kruşçef, «Tartışma»dan, S. 242-3).

O halde Teng Hsiao-ping yabancı emperyalistlerin «üçüncü dünya»ya «üretici güçlerini canlandırmak» için girmelerinin ve girmelerine izin verilmesinin açık açık propagandasını yapmaktadır. (Burada Teng'in ABD emperyalizmin ve Sovyet sosyal-emperyalizminden daha fazla sempati duyması ve özellikle çeşitli Avrupa ülkelerinin emperyalistlerinin yeni sömürgeciliğini davet etmesi ikincil bir sorundur).

«Milli burjuvazinin diktatörlüğü» konusundaki çürük hayal

Teng Hsiao-ping «kendi güçlerine dayanma» büyük sloganını kullanıyor. Oysa burada şu soru ortaya çıkıyor: Kim kendi gücüne dayanacaktır?

Marksist-Leninist görüşe göre, bununla kastedilen o ülkenin halkıdır. Bu ülkelerde egemenliğin halkın elinde bulunduğunu iddia edemeyen Teng'e göreyse, kastedilen yalnızca ve açıkça egemen sınıftır. Bu sınıf onun görüşüne göre «cesurca» ulusu emperyalizme karşı savunmaktadır. Buna göre, Teng'e bakarsak, bu ülkelerde komprador burjuvazi feodal toprak ağalarıyla ittifak içinde egemenliği elinde bulundurmamaktadır. Çünkü bilindiği gibi, bu güçler emperyalizmin hizmetindedirler ve ulusal çıkarlara ihanet etmektedirler.

Teng ve yandaşları, bu tür ülkelerde egemenlik «milli burjuvazi»nin elindeymiş gibi davranıyorlar. Oysa bu, gerçek değildir. Çünkü bu ülkelerde komprador burjuvazi ve feodal ağalar egemendirler.

Bir ülkenin komünistleri, hiçbir zaman gerçeği demagojiye feda etmemelidirler. Bu, aynı zamanda egemen komprador kliklerinin sürdürdükleri demagoji

için de geçerlidir. Bu tür demagojiyle kompradorlar, temelde yalnızca yardımcılık ve uşaklık görevini yerine getirirken, daha fazla ödüllendirilmeleri için, büyük emperyalist güçler arasındaki çelişkilerden yararlanırlar.

Üç dünya şeması savunucularının yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde milli burjuvazinin diktatörlüğü konusundaki tezleri, hiç de yeni değildir. Burada sorun, Mao Zedung'un yıllar önce ilkesel delillerle çürüttüğü anti-Marksist bir anlayıştır; Mao Zedung bu anlayışı, milli burjuvazinin güçsüzlüğünden ve yalpalamalarından hareketle, kesinlikle çürütmüştür.

«Emperyalizm ölüme gittiğinden, yaşamını uzatabilmek için sömürge ve yarı-sömürgelere her zamankinden daha çok muhtaçtır. Bu yüzden bir sömürge veya yarı-sömürgede burjuvazinin diktatörlüğü altında herhangi bir kapitalist toplumun kurulmasına izin vermez.» (Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt II, Alm. S. 413-414).

«Milli burjuvazinin egemen olduğu bir devlet yaratma çabaları, tamamiyle gerçekleştirilemeyecek bir şeydir, çünkü dünyanın bugünkü durumunu belirleyen, iki büyük güç arasındaki, devrim ve karşı-devrimin güçleri arasındaki nihai mücadeledir.» (Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt I, Alm. S. 11).

«Üçüncü dünya» ülkeleri adı verilen ülkelerdeki çelişkilerin gözardı edilmesi

Teng iddialarını sürdürüyor:

«Bizimle gelişmekte olan ülkeler arasındaki farklılıklar, ilgili tarafların yapacakları konsültasyonlarla çözümlenebilir.» (Agy, S. 12, sağ orta sütun).

O, «üçüncü dünya»sında emperyalistlerin varlığını zaten inkâr ettiğinden, şurası açıktır ki, bu ülkeler de egemen olan komprador kliklerinin efendilerinin hizmetinde, farklı emperyalistler arasındaki çelişkilerden de etkilendiklerini inkâr etmektedir. Öyle ki,

«üçüncü dünya» içindeki çelişkilerin barış içinde ve kardeşlik içinde, konuşmalarla çözümlenebileceği cümlesi, yalnızca bu ülkelerde emperyalizmin egemenliğini inkâr etmenin başka bir şeklidir. Bu ülkelerde, gerçekte değişik ülkelerdeki emperyalist rekabetin bir ifadesi olarak, sık sık savaşla çözümlenmeye çalışılan anlaşmazlıklar ortaya çıkmaktadır.

Gerçek durum şudur: «Üçüncü dünya» ülkeleri, emperyalist efendilerinin hizmetinde, sık sık diğer ülkelere saldırmaktadır. Endonezya'nın Doğu Timor adaları halkına, Suriye'nin Lübnan'a saldırması ve Sık-kim'i köleleştiren Hindistan gibi.

Acaba Suriye'nin işgaline uğrayan Lübnan halkı, Filistin savaşçıları, ellerini beline koyup, «konsültasyonların» sonuçlarına mı bel bağlamalıdır? Acaba Doğu Timor halkı, orada sorun yalnızca «3. Dünya» arasındaki çelişkiler olduğundan, Endonezya'ya karşı halk savaşına son mu vermelidir?

«Üç dünya» şemasının savunucuları bunu istemelerine rağmen bu ülkelerin halkları bu revizyonist tuzığa düşmeyeceklerdir.

Bu örnekler, Teng Hsiao-ping'in «3. Dünya» ülkelerinin sözde «birliği» konusundaki teslimiyetçi çizgisini ortaya koymaktadır (8).

8. «DEVLETLER BAĞIMSIZLIK, ULUSLAR KURTULUŞ, HALKLAR DEVRİM İSTİYOR» SLOGANI, BİR SINIF UZLAŞMACILIĞI SLOGANIDIR.

Teng Hsiao-ping'in makalesinde en çok önem verilen nokta, şu sloganın propagandasının yapılmasıydı: «Devletler Bağımsızlık, Uluslar Kurtuluş, Halklar Dev-

rim İstiyor-bu tarihin önüne geçilmez akımıdır.» (Aynı yazı, S. 13).

«Üç Dünya» şemasının ilanından önce de mevcut olan bu slogan, şu anda opotünizmin merkezi sloganı haline gelmiştir. Çünkü bu sloganda «herkes için bir-şeyler» vardır ve bu nedenle oportünistler için çok önemlidir.

Bu slogan artık kısa bir sınıfsal tahlil karşısında bile tutunamamaktadır. Örneğin bunun ikinci bölümünde: «Uluslar Kurtuluş İstiyor», özellikle belirleyici soruyu cevapsız bırakmaktadır. Yani: Ezilen bir ulusun kendini dünya emperyalizminden kurtarmak istemesini mi içermektedir, yoksa, bir ulusun diğer ulusları daha iyi yağmalayabilmek için, daha büyük ezen ulustan «kurtulmak» istemesini mi içermektedir? Ve: Hangi sınıfsal güçler gerçekten ulusu temsil etmektedir?

Bu soruların üstü örtülmektedir.

Özellikle, bu sloganın sınıfsal bir nitelik taşımaması açıkça şurada görülmektedir: «İkinci Dünya» adı verilen bir emperyalist ülkedeki emperyalist burjuvazi, «ulusal çıkarların» savunucusu olarak sunulmaktadır.

Örnek olarak, Alman Ulusu sorununu alalım. Almanya'nın doğal olarak «en kısa zamanda» yeniden birleşmesi için bir «ulusal hareket» gerektiği tezi, Batı Alman emperyalizminin, Hitler döneminde olduğu gibi, bütün bir Alman emperyalizmi olarak, diğer halkları eskiden olduğu gibi «anlı şanlı» sömürebilmek ve ezebilmek için yaptığı manevradan başka bir şey değildir.

«Uluslar Kurtuluş İstiyor» sloganı, Batı Alman emperyalizmi için çok kullanışlıdır. Çünkü bu slogan, kayıtsız şartsız Almanya'nın her türlü yeniden birleşmesini desteklemektedir. Almanya'nın yeniden birleştirilmesi, kim tarafından gerçekleştirilirse gerçekleştirilsin

ve nasıl bir görünüme sahip olursa olsun, bu sloganın pratikte uygulanışı, onun sonuçlarına göre, «Avrupa halkları için bir tehdit» demek değildir. (Peking Rundschau, No: 8 1976, Alm. S. 3'ten aktarma).

Burada «Uluslar Kurtuluş İstiyor» sloganının ne tür gerici saçmalıklara yolaçtığı açıkça görülmektedir. Bu slogan hiçbir sınıf kıstasını dikkate almamakta ve ulusal kurtuluş sorununu, proleter dünya devrimine tabi bir sorun olarak değerlendirmemektedir.

Formülün birinci bölümü olan: «Devletler bağımsızlık istiyor» daha da saçmadır. Bu hiçbir şekilde bir sınıfsal bakış açısına, yani devrimci bir tavra sahip değildir. Çünkü Marksizm-Leninizmin alfabesine göre, açıkça, devlet denildiğinde bir ülkedeki egemen sınıflar kastedilmektedir, başka bir şey değil.

Dünya emperyalist sistemi içinde bulunan ülkelerin egemen sömürücü sınıflarının «bağımsızlık çabaları», büyük bir demagojik sahtekârlıktır. Bir başka deyişle, farklı emperyalist devletler arasındaki rekabetin güzel sözlerle gözlerden gizlenmesidir. Çünkü her emperyalizm, diğer emperyalistlerden mümkün olduğu kadar «bağımsız» olarak, proletaryayı ve halkları sömürmek ve ezmek ister.

Sloganın üçüncü bölümü: «Halklar devrim istiyor» bölümü, gerçi oldukça devrimci geliyor. Fakat bu bölüm daha önceki anti-Marksist saçmalıklar nedeniyle tümüyle değerini yitirmektedir. Bu, onların revizyonist paçavraları için devrimci yaldızdan başka bir şey değildir.

Bu slogan bir bütün olarak ele alındığında, yukardaki açıklamalar nedeniyle, kullanışsız, kafa karıştırıcı ve zararlıdır. Bu, bir sınıf uzlaşmacılığı sloganıdır. Egemen sömürücü sınıfların çıkarlarıyla, devrimci halk-

lar aynı kaba konulmak istenmekte ve bunlar birlikte «önüne geçilemez akım» olarak ilan edilmektedir.

Ezen ve ezilenler arasında eşitlik mi?

Yukarda tahlil edilen sloganın özünde bulunan anti-Marksist anlayışı Teng Hsiao-ping şu sözlerle açıkça ortaya koymaktadır:

«Biz, bütün devletlerin; ister büyük ister küçük, ister zengin ister fakir olsun eşit haklara sahip olmalarını istiyoruz ve uluslararası ekonomik sorunları dünyadaki bütün devletlerin birlikte düzenlemelerini ve bunları bir ya da iki süper gücün tekeline almamalarını istiyoruz.

Biz, dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan, gelişmekte olan ülkelerin bütün haklarını, ticaret, para, gemicilik, vb. konularındaki bütün uluslararası kararlara katılmalarını destekliyoruz.» (Aynı yazı, Alm. S. 13, sol sütun).

Her gün, her tür burjuva politikacılar ve papazların konuşma ve yazılarında bu tür şeyler ortaya konmaktadır ve bu kulağa çok hoş gelmektedir. Fakat bunun güzelliğini bozan şey şudur: Ezenler ve ezilenler nasıl eşit olacaktır? Sömürücüler, sömürülenleri nasıl bir sömürü düzeninde söz sahibi edeceklerdir?

Yoksul olduğu kadar, krala da köprü altında uyuma hakkı vardır, demek bunlar eşittir. Yoksul, hangi egemen kliğin onun derisini yüzeceği konusunda verilen karara 'katılabilir'!

Burjuvazinin, sömürücülerin bu tipik propagandası az çok akli başında olan her insanın artık canına yetmiştir. Ve Teng Hsiao-ping özellikle bu tür bayalığı halklara ve Marksist-Leninistlere uygulamak istiyor.

Devrim ve karşı-devrim arasındaki dünya çapındaki mücadele alanında şu insafsız soru her an karşımıza çıkıyor: Kim kimi? Bu, dünya çapında halkların tüm düşmanlarının yok edilmesi için verilen bir ölüm-kalım mücadelesidir ve asla «eşitlik» ve «kararlara katılma» uğruna verilen bir mücadele değildir.

Lenin çok önceleri ulusların «eşitliği» tezini küçük burjuva oportünist ütopyası olarak damgaladı:

Çünkü bu talep:

«Demokratik rejimlerde sınıf mücadelesine ve onun güçlendirilmesine dikkat etmiyor, (o) (bu talep - Yay.) 'barışçı kapitalizme' inanıyor. Bu, aynı şekilde Kautskicilerce de savunulan, emperyalizm koşullarında ulusların eşit haklara sahip olarak barış içinde birleşecekleri şeklinde, halkın kafasını karıştıran bir ütopyadır. Bu küçük-burjuva oportünist ütopyasına karşı, sosyal-demokrat programda şu vurgulanmalıdır: Emperyalizm koşullarında ulusların ezen ve ezilen olarak ayrılması; temel, belirleyici ve kaçınılmazdır» (Sosyalist Devrim ve Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı, Lenin, Bütün Eserler, Cilt 22, Alm. S. 148-149, ya da Lenin, Uluslar ve Sömürgeler Sorunları Üzerine Üç Makale, Pekin, 1974, Alm. S. 7-8).

9. SAVAŞ TEHLİKESİNİ MUTLAKLAŞTIRMAK YENİ BİR DÜNYA SAVAŞININ KAÇINILMAZLIĞI PROPAGANDASINA YOLAÇIYOR

Daha 1974'te Teng Hsiao-ping dünya savaşı tehlikesi üzerine şöyle diyordu:

«Ya iki sırtlan (ABD ve SB, - Alm. Yay.) arasında savaş başlayacak, ya da halklar devrim için ayağa kalkacak.» (Aynı yazı, Alm. S. 9, sağ sütun).

Bu, daha sonraki açıklamalarına oranla biraz daha dikkatliceydi, fakat buna karşılık yanlıştı. Buna yüzeysel olarak bakıldığında, Mao Zedung yoldaşın şu bilinen tespiti hatırlanır:

«Dünya savaşı sonunda yalnızca iki olanak vardır: Ya savaş devrime yolaçar, ya da devrim savaşı önler». (ÇKP IX. Parti Kongresi'nden aktarılmıştır. Alm. S. 94).

Dikkatli bakıldığında Mao Zedung'un bu değeri-

dirmesinin, Teng Hsiao-ping tarafından devrime karşı bir anlamda, yanlış ortaya konduğu görülür.

Büyük bir Marksist-Leninist olan Mao Zedung, doğal olarak şu noktadan hareket etti: Bir dünya savaşı olsun ya da olmasın, devrim şu ya da bu şekilde gelecektir. Fakat Teng Hsiao-ping ise, sırtlanlar arasında savaş olduğunda, devrim olanağını basitçe ortadan kaldırmaktadır.

Bununla beraber, 1974'te Teng Hsiao-ping'in de dünya savaşının önlenebilme olanağını kabul ettiği görülmektedir. Bu açıkça sözü özüne uymayan davranıştan başka bir şey değildir, çünkü o, herşeyini henüz ortaya sermek istemiyordu. Şimdi bunu da başardı. «Üç Dünya» şemasının savunucularının konuşma ve makalelerinde, örneğin Peking Rundschau'da, şu iddia ediliyor:

«Süper güçler arasında bu rekabetin devamı, günün birinde zorunlu olarak yeni bir dünya savaşına yolaçacaktır. Bu, insan iradesinden bağımsız bir şeydir.» (Bkz. Peking Rundschau, S. 19/1976, Almanca, S. 12, S. 42/1976, Almanca, S. 13, vb.).

Bu formül ile şimdi devrim perspektifi tümüyle tasfiye ediliyor. Mao Zedung yoldaş iki olanaktan, her ikisi de devrim perspektifini içeren iki olanaktan sözediyordu. —1974'te Teng Hsiao-ping de halâ biraz devrim durumundan sözediyordu— şimdi ise devrim, tamamen bir kenara atıldı; çünkü şimdi «sırtlanlar arasındaki mücadele» sadece olasılık değil, tersine insanlar halk ne yaparsa yapsın «mutlaka» gelecek olan bir dünya savaşıdır.

Burada, emperyalizm varoldukça, emperyalistlerarası savaşın kaçınılmaz olduğu meselesiyle spekülasyonlar yapılmaktadır. Bu, emperyalizm ortamında objektif olarak ve insan iradesinden bağımsız olarak varolan bir kanundur.

Fakat Teng Hsiao-ping bu Leninist tespiti tekrar etmiyor, tersine çok farklı şeyleri iddia ediyor.

O, ilk önce, halkların bilinçli mücadelesinin, emperyalizm sistemi içinde bu kanunun etkisini ortadan kaldıramıyacağını, fakat büyük bir olasılıkla bizzat emperyalizmi yok edebileceğini ve böylece doğal olarak emperyalist savaşların artık olanaksız olacağını inkâr etmektedir!

İkincisi, açıkça genel emperyalist savaş sorunuyla, belli somut bir savaş olan üçüncü dünya savaşı sorununu birbirine karıştırmaktadır.

Bu sorun, Stalin yoldaşın yazılarında ortaya konmaktadır:

«Ekonomik Sorunlar...» da, 1952'de bütün açıklığıyla ele alınmış ve belirlenmiştir ki, halklar belli somut bir savaşı, yani üçüncü dünya savaşını, başka bir deyişle herhangi bir belli emperyalist savaşı önleyebilirler. Kendi çıkarları için bu olanaktan sonuna kadar yararlanmak üzere ellerinden geleni yapmak ve kararlılıkla mücadele etmek zorundadırlar.

Teng Hsiao-ping'in görüşleri mahkum edilmek isteniyorsa, bu ikinci noktayı açıklamaya hiç gerek yoktur, çünkü birinci nokta Teng Hsiao-ping tarafından temelde yanlış ele alınmıştır.

Sözü edilen yasa yalnızca emperyalizm koşullarında geçerli olduğundan, —bu tam da, devrimin, halkların bilinçli eylemi olan sınıf mücadelesi yoluyla kapitalizmin tüm objektif yasalarını yokettiği, bizzat kapitalizmin yokedildiği tarih aşaması olduğundan— şunu ileriye sürmek saf kaderciliktir: «İnsan iradesinden bağımsız olarak...»; bu, devrimin açıkça reddedilmesidir!

Bugünkü emperyalizm ve proleter devrimleri çağı, halkların, kapitalizmin ve emperyalizmin kanunlarını

«insan iradesinden bağımsız» olarak değerlendirmek zorunda oldukları bir çağ değildir. Dünya çapında bu sistem için devrim olgunlaşmış olduğu için, yalnızca görünüşte «aşılmaz bir engel» vardır; yani egemen olan sömürücü sınıflar.

«(Bu sınıflar-Yay.) yalnızca, yeni sınıfın bilinçli eylemi, şiddete dayanan eylemi, devrim ile ortadan kaldırılabilir... «maddi gelişme süreci, insanların bilinçli eylemine yolaçar; barışçıl gelişme, şiddete dayanan alt üst oluşa ve evrim devrimine yolaçar.» (Stalin, Diyalektik ve Tarihi Materyalizm, SBKP (B) Tarihi, Kısa Öğreti, Almanca, S. 163-164).

10. «ÜÇ DÜNYA» SEMASI, PROLETARYANIN TARİHİ GÖREVİNE KARŞI YÖNELMİŞTİR.

Dünya devrimi proleter niteliktedir

Teng Hsiao-ping'in iddia ettiğine göre, sözde «üçüncü dünya», «gelişmekte olan ülkeler»

«Dünya tarihinin tekerleğini ileriye döndüren devrimci itici güçtür» (Aynı yazı, S. 9, sağ sütun).

Yukarda gördüğümüz gibi, Teng Hsiao-ping proleter dünya devrimi kampını yoketmiştir. Şimdi burada görüyoruz ki, işi sınıf mücadelesini de ortadan kaldırmaya kadar vardırırmaktadır.

Tarih bir sınıf mücadeleleri tarihidir; Komünist Parti Manifesto'sunun bu ünlü cümlesi, Marksizm-Leninizmin ve tarihi materyalizmin en temel tespitini ifade etmektedir. Sınıflar olduğu sürece, yalnızca sınıf mücadelesi tarihin itici gücü olabilir.

Bugünkü çağda, dünya çapında kapitalizmden sosyalizme geçişte, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, dünya tarihinin itici gücü proleter dünya devrimidir.

Stalin, «Leninizmin İlkeleri»nde çok açık olarak şu tespiti yapmıştır:

«Dünya devrimi çağı başlamıştır. Devrimin eses güçleri: Bir ülkedeki proletarya diktatörlüğü, bütün ülkelerdeki proletaryanın devrimci hareketleridir.» (Stalin, Leninizmin İlkeleri, Bölüm: Strateji ve Taktik, Çin baskısı, Alm. S. 94).

Yalnızca, sosyalis ülkelerdeki (o dönem, 1924'te yalnızca sosyalist Sovyetler Birliği) proletarya da dahil olmak üzere, uluslararası proletarya tüm sömürülenleri ve ezilenleri birleştirerek zafere ulaşabilir.

Tüm bunları «Üç Dünya» şemasının temsilcileri inkâr ediyorlar. Sınıf mücadelesini, devrimci proleter dünya hareketini, proleter dünya devrimini bir kenara atıyorlar ve basitçe «Üçüncü Dünya» ülkeleri adı verilen ülkelerin dünya tarihinin itici gücü olduğunu söylüyorlar.

Bu proleter dünya devriminde, bu sosyalizm kampında çözüm bekleyen yığınla problem vardır; onda çeşitli devrimci akımlar birarada bulunmaktadırlar.

Proleter dünya devriminin iki etkeni; kapitalist ülkelerdeki devrimci proletarya hareketi ve devrimci ulusal kurtuluş hareketleri, içinde bulunduğumuz çağda birbirinden kopuk olarak hiçbir ülkede gerçek bir zafere ulaşamaz.

Her iki gücün başarılı mücadeleleri için dünya emperyalizmine karşı bir cephede birleşmeleri çok önemlidir. Bunun yanı sıra her ülkenin halkı, kendi kurtuluşuna yalnızca kendi gücü ve kanıyla erişebilir; çünkü özgürlük hiçbir halka hediye edilmez ya da tepsi içinde sunulmaz.

Bugün de dün olduğu gibi, Avrupa proletaryasının ezilen halkların «kurtarıcısı» olarak yol göstermesi gerektiği, onların devrimini 'yürütmesi' ya da hatta bu halkların 'kurtarıcısı' olması gerektiği konusundaki

Avrupalı-şövenist görüş reddedilmelidir. Ama modern revizyonizme ve onun izleyicilerine karşı yürütülmesi gereken böyle bir tartışma basitleştirilmemelidir.

Proleter Dünya Devrimi'nin esas gücünün kim olduğu sorusu şu ya da bu gücün sayısal katkısının ne olduğu sorusu değildir. Esas gücün hangisi olduğu sorusu, temelde dünya devriminin niteliğinin ne olduğu sorusudur.

Dünya devriminin esas niteliğiye, sosyalist devrim oluşudur; böylece dünya tarihinin itici ve ileriye götürücü gücü her ülkedeki uluslararası proletarya, yani o ülkenin kendi proletaryasıdır. Her ülkede kendi Marksist-Leninist partisinin önderliğinde devrimi başarıya ulaştıracak olan bu uluslararası proletaryadır.

Bütün bunlar ikinci dereceden sorunlar değildir; tersine bunlar, Marksizm-Leninizm açısından en önemli sorunlardır.

Lenin şunu öğretiyor:

«Marksist öğretinin en önemli özelliği, sosyalist toplumun yaratıcısıolarak proletaryanın dünya tarihindeki rolünü açıkça ortaya koymasıdır.» (Lenin, Bütün Eserler. Cilt 18, Alm. S. 576, Karl Marks'ın Öğretisinin Tarihteki Yeri).

Ve:

«Marks'ın teorisinin ilk ve en önemli 'temel ilkesi' hangisidir? Sonuna kadar devrimci olan tek sınıfın ve bu nedenle her devrimde modern toplumun öncü sınıfının proletarya olduğudur.» (Lenin, Bütün Eserler, Cilt: 31, Alm. S. 340, Tarihte Diktatörlük Sorunu Üzerine).

Eğer bizzat üç dünya şemasının izleyicileri, yalnızca güncel bir soruyu cevaplandırmak amacıyla «üçüncü dünya» adı verilen şeyin dünya tarihinin itici gücü olduğunu (yani, emperyalizme karşı mücadelede esas güç olduğunu) iddia ediyorsa, bu iddia ta başından

yanlıştır. Çünkü onlar en önemli şeyi, yani sınıf çelişmesini inkâr ediyorlar ve bir taraftan dünya emperyalizminin bu ülkelerdeki güçleri; kompradorlar ve toprak ağası sınıflarıyla diğer taraftan devrimci halklar arasında hiçbir ayırım yapmıyorlar (*).

Dünya tarihinde itici güç sorusunda sınıf mücadelesi ve devrimden, proletaryanın dünyada tarihi görevinin kapitalist dünya sisteminin mezar kazıcısı ve dünya çapında sosyalist ve komünist toplum düzeninin kurucusu olduğundan hareket etmemek; her koşul altında, Marksist-Leninist ilkelere ihanettir. Bu mesele belli bir tarihi aşamada, proleter dünya devriminin güçlerinden biri ya da diğerinin (proleter dünya devrimi, bağrında değişik devrimci güçler barındırmaktadır) daha kuvvetli olarak öne çıkması meselesinden bağımsız bir meseledir.

Ezilen ülkelerde de proletarya önderliği için mücadele edilmelidir.

Mao Zedung proletarya önderliğinin mutlaka gerekli olduğunu aşağıdaki şu sözlerle ifade etmiştir:

«Bütün devrim tarihi şunu ortaya çıkarmıştır: Eğer devrim işçi sınıfı tarafından yönetilmezse, yenilmeye mahkumdur. Fakat işçi sınıfının önderliğinde zafere ulaşır. Emperyalizm çağında hiçbir ülkede, başka hiçbir sınıf gerçek bir devrimi zafere ulaştıramaz.» (Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt IV, Alm. S. 449).

Bağımlı ve ezilen ülkelerde, proletaryanın önderliği ve bunun gerçekleştirilmesi sorunu belirleyici bir sorundur.

(*) Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki devrimci halk kitlelerinin emperyalizme karşı mücadelenin «esas gücü»nü oluşturduklarının doğru olup olmadığı (Teng Hsiao-ping bu soruyu ele almamıştır) planlanan bir diğer makalede, «Dünya Devriminin Canalcı Noktası» adlı makalede ele alınacaktır.

Bütün ülkelerdeki komünistler yalnızca, gerçekten devrimci olan ve emperyalizme karşı yönelmiş, sözü edilen ülkelerde proletaryanın devrimci gücünün gelişmesini engellemeyen, tersine proletaryanın kontrolüne girmesi gerçekte mümkün olan, ya da gerçekleşmiş olan ulusal hareketleri destekleyebilirler.

Lenin, hiçbir yanlış anlamaya yer vermeyecek şekilde şöyle diyor :

«Biz komünistler, sömürge ülkelerdeki burjuva kurtuluş hareketlerini, ancak bu hareketler gerçekten devrimciyseler, eğer bunların temsilcileri bize, köylülüğü ve geniş sömürülenler kitlesini devrimci ruhla yetiştirmemize ve örgütlememize engel olmazsa, desteklemek zorundayız ve destekleyeceğiz.»

(Lenin, Uluslar ve Sömürgeler Sorunu Üzerine Üç Makale, Uluslar ve Sömürgeler Sorunu Üzerine Komisyon Raporu, 26 Temmuz 1920, Çin baskısı, Pekin 1974, Alm. S. 36)

«Üçüncü dünya» adı verilen şeyin «dünya tarihinin itici gücü» olarak yuvarlak bir şekilde ve mutlaklaştırılarak ortaya konulmasında, Lenin'in tüm ülkelerdeki komünistlerden talep ettiklerinin hiç birinin izine rastlanmadığı, kuşku götürmez bir gerçektir.

Evet, böyle bir tespitin, doğrudan bu Leninist öğretiye karşı yöneldiği ve doğrudan doğruya bağımlı ve ezilenülkelerde proletaryanın önderliğini de sabote ettiği ortadadır.

11. «ÜÇ DÜNYA» SEMASI, ÜRETİCİ GÜÇLER «TEORİSİ»NE DAYANMAKTADIR.

«Üçüncü Dünya» adı verilen şeyin dünya tarihinin itici gücü olarak nitelendirildiği «Üç Dünya»nın bütün özü, tümüyle çağımızda proletaryanın tarihsel görevine karşı yönelmiştir.

Eğer Teng Hsiao-ping proleter sınıf bakış açısından hareket etmiyorsa ve Marksizm-Leninizm teorisinden proletaryanın tarihi önderliğini çıkartmıyorsa, şunu sormak gerekir: Gerçekte «üç dünya» şeması hangi temele dayanmaktadır?

Açıkça bu şema değişik ülkelerdeki hakim olan üretim ilişkileriyle zerrece ilgilenmemektedir. Çünkü sosyalist ülkeler bütün diğer «gelişmekte olan ülkelerle» birlikte basitçe üçüncü dünyaya katılmaktadır, hatta Çin'in bir «üçüncü dünya» ülkesi olduğu özellikle vurgulanmaktadır.

Aynı şekilde, üretim ilişkilerine bağlı olarak, orarlarda hakim olan politik sistem, bu devletlerin sınıf muhtevası da bu şemanın savunucuları için bir anlam taşımamaktadır. Proletarya diktatörlüğü altındaki sosyalist Çin ve faşist Şah yönetimi, sürekli vurgulandığı gibi, «her ikisi de üçüncü dünya ülkeleridir».

Eğer «üç dünya»cılar dünyanın üç dünyaya bölünmesi «eziliyor mu, yoksa eziyor mu» sorusuna dayandırdıklarını iddia ederlerse, bu iddiaları da rahatlıkla çürütülebilir: Bu şemanın temsilcileri, emperyalist dünya kampı içinde hiçbir şekilde bir ayırım yapmıyorlar, hatta bunu artık varolmayan bir şey olarak değerlendiriyorlar. Üstelik onlar sosyalist ülkeleri de buna katıyorlar. Fakat bir sosyalist ülke ne ezilmektedir ne de ezilmektedir.

Geriye, hedefi tam onikden vuran ve bu tezin mucitlerinin düşünce tarzını aydınlatan tek bir ölçüt kalmaktadır: Üretici güçlerin gelişme derecesi.

Onlar, çok geniş kapsamlı üretici güçler ve modern üretim temelinde en büyük askeri güce sahip «süper güçlerden» «birinci dünya»yı yaratıyorlar.

Gelişmiş ülkelerden (üretici güçlerin gelişmesi anlamında) «ikinci dünya»yı yaratıyorlar.

Ve «gelişmekte olan ülkelerden» (üretici güçler bakımından özellikle düşük olması nedeniyle, Teng Hsiao-ping'e göre, bütün diğer görevlerden önce gelişmek zorunda olan) «üçüncü dünya»yı yaratıyorlar.

«Üç Dünya» şeması proleter sınıf bakış açısından hareket etmek yerine, üretici güçler teorisinin çürük yapısına dayanmaktadır. Bu doğal bir sonuçtur; çünkü proletaryanın dünya tarihindeki rolüyle ilgili Marksist-Leninist öğreti, revizyonistçe tahrif edilmekte ve devrimci bilinci, sübjektif faktörü, proletaryanın kendine politik hedef tayin etmesini, sınıf mücadelesinin rolünü ve olanaklarını dikkate almamak, bunun yerineyse en çok proletaryanın ekonomik işlevini, toplumun «esas üreticisi» olmasını öne çıkartmak gibi sonuçlara varılmaktadır. Onlar Marksizm-Leninizm bilimini, proletarya devriminin bilimi olarak değerlendirmiyor, tersine yalnızca üretimin bilimi olarak değerlendiriyorlar.

Bu konuda da Teng Hsiao-ping'in ünlü babaları var :

Kautsky, Troçki, Buharin ve Kruşçev'den, Liu Şao çi ve Lin Piao'ya kadar, Marksizm-Leninizme ihanet eden bu hainler, her zaman bu gerici paçavraya sarılmışlardır.

12. BİR REVİZYONİZMLE MÜCADELE ETMEK İÇİN, DİĞER BİR REVİZYONİZME DAYANILAMAZ!

«Üç Dünya» şemasının savunucuları, kendilerini büyük bir zevkle «anti-revizyonist» olarak göstermek; sürekli, «Sovyet revizyonizmine», «sosyal-emperyalizme» karşı mücadele adı altında saçmalamaktadırlar. Gerçekte bunların anti-revizyonistliği blöften başka bir

şey değildir. Marksizm-Leninizmin saflığının (arılığı-nın-Yay.) korunması görevinden hareket etmiyorlar, tersine onların anti-revizyonistlikleri milliyetçi ve şövenist nedenlerden kaynaklanıyor. Ve bu nedenle Marksizm-Leninizmin ilkelerine ağır bir şekilde ihanet ettiği için Sovyet sosyal-emperyalizminin maskesini indirmiyor, tersine yalnızca Sovyetler'in emperyalist niteliğini teşhir etmekle yetiniyorlar. Gerçekte onlar artık modern-revizyonizme karşı **ideolojik** mücadele vermek istemiyorlar. Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadelede her türlü gericiyle birleştikleri için, Sovyet revizyonistleri ve bunların papağanları tarafından bu gerekli mücadele rahatlıkla gözden düşürülebilmektedir.

«Üç Dünya» şemasının savunucuları, Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı ideolojik açıdan, kaşarlanmış Tito revizyonizmiyle ve Romanya Komünist Partisi revizyonizmiyle kardeşlik küracak kadar ileriye gidiyorlar. Sanki bu revizyonistler Marksizm-Leninizmi savunuyormuş gibi, onların revizyonist merkez organlarından aktarmalar yapıyorlar. Oysa bu revizyonistler, yalnızca Amerikalı ve Batı Avrupalı emperyalistler tarafından satın alındıkları için, Sovyet sosyal-emperyalizmiyle aralarında belli bir uzaklık bırakıyorlar.

Brejnev'e karşı Titoy'la birleşilmez ve Carillo'yla birlikte Sovyet revizyonizmine karşı polemiğe girilmez. Marksist-Leninist olarak revizyonist klikler arasındaki kavgada taraf tutulmaz ya da biri diğerine karşı desteklenmez!

Bütün bu revizyonist klikler devrime ihanet eden iflah olmaz hainlerdir. Bunlar ancak halkların devrimiyle yeryüzünden süpürölüp atılacaklardır.

Marksist-Leninistler, Marksizm-Leninizmin ölmez öğretilerini bütün yönleriyle savunmak için, revizyoniz-

min karşılıklı birbirlerini besleyen ve güçlendiren her türden oyununa karşı mücadele etmelidirler.

13. «ÜÇ DÜNYA» ŞEMASININ BÜRÜNDÜĞÜ BÜTÜN BİÇİMLER TEMELDEN YIKILMALIDIR!

Teng Hsiao-ping, «Üç Dünya» şemasını kurarken, «birinci dünyayı» düşman, «ikinci dünyayı» geniş çapta bir müttefik ve «üçüncü dünyayı» tarihin itici gücü olarak tespit etmekle, yalnızca dünyanın devrim ve karşı-devrim bir yanda proleter dünya devrimi ve diğer yanda emperyalist ve gerici güçler- olarak Marksist-Leninst açıdan bölünmesini bir kenara atmakla kalmamış, üstelik bir de karşı reçete ortaya atmıştır: «Üç Dünya» şeması!

Bu «üç dünya» şeması ister bir tablo, ister tez, ister reçete, ister strateji ya da teori olarak ortaya çıksın, mutlaka ortadan kaldırılmalıdır.

Çünkü, ideolojik açıdan bakıldığında, bütün bu «üç dünya» şeması, tepeden tırnağa, ta baştan itibaren ve her açıdan Marksizm-Leninizme karşı yöneltmiş bir saldırdır.

Bu şema, önceden olduğu gibi bugün de, emperyalizm ve proleter devrimleri çağı, her ülkede devrimde proletarya önderliğinin zaferi, kapitalist toplumsal düzene karşı sosyalizmin ve komünizmin zaferi çağı olan içinde yaşadığımız çağı bulandırmaya ve inkâra hizmet etmektedir. Tarihin motoru olarak sınıf mücadelesi, dünya çapında tek tek her ülkede inkâr edilmektedir.

Politik açıdan bakılırsa, devrimin ve karşı-devrimin güçleri bütünüyle çarpıtılmakta, tahrif edilmektedir.

Düşmanlar yalnızca «süper güçler» adı verilen ABD ve Sovyet sosyal-emperyalizmi, yani «birinci dünya» adı verilen şey değildir.

Devrim ve karşı-devrim arasındaki çelişki bütün bölgeleri ve dünyanın tüm ülkelerini kapsar ve tümüyle karşı-devrimci olan yalnızca «birinci dünya» değildir. Kaldı ki, ABD ve Sovyet proletaryası, er ya da geç, ülkelerindeki emekçi kitleler ve dünya proletaryasıyla birleşerek, kaçınılmaz olarak devrim için ayaklanacaktır.

Bu, aynı şekilde «ikinci dünya» için de geçerlidir. Buradaki egemen sınıf «ikili karakterde» değildir, tersine bir bütün olarak dünya emperyalizmine dahildir. Ayrıca bu ülkelerdeki proletarya ve devrimci halk kitleleri için, bütün kapitalist ülkelerdeki proletarya ve devrimci halk kitleleri için sözkonusu olan şu görev ve şu olanak bulunmaktadır: 'Kendi' burjuvazisine karşı yürütülen proleter devrim mücadelesini, dünya emperyalizmine karşı verilen mücadeleyle birleştirme görevi ve olanağı.

«Üçüncü Dünya»; (*) adı verilen şey de, kendi içinde temelde bölünmüş durumdadır. Oradaki egemen sınıflar - (saçma bir şekilde «üçüncü dünya»ya dahil edilen sosyalist ülkeler bunun dışındadır, böylece bu şemanın sınıfsal bakış açısından ne kadar uzak olduğu giderek daha somut bir şekilde ortaya çıkmaktadır) - emperyalizmin hizmetindedir. Oysa, bu ülkelerin halk-

(*) Bu «üç dünya» şemasının ne kadar saçma olduğu, şu soru ortaya atıldığında da açıkça görülmektedir: Hangi ülkeler gerçekten «ikinci dünyaya» ve hangi ülkeler «üçüncü dünyaya» aittirler? Acaba Teng Hsiao-ping'in «ikinci dünyaya» dahil ettiği Portekiz, «üçüncü dünyaya» dahil edilemez mi? vb. vb.

Burada skolastiğin artık çiçek açtığı açıkça görülmektedir.

ları egemen sınıflara ve onların emperyalist efendilerine karşı mücadele vermektedirler. (Bir istisna olsa olsa şu durumda ortaya çıkabilir: Bu halklar artık devrimci halk savaşıyla bağımsızlıklarını elde etmişlerdir. Proletarya ve burjuvazi arasındaki proletaryanın önderliği mücadelesiyle henüz sonuçlanmamıştır).

O halde, «üç dünya» şeması bütün sınıfsal çelişmeleri inkâr etmektedir: Dünya çapında proleter dünyaya devrimi ve emperyalist-gerici karşı-devrim arasındaki çelişmeyi, kapitalist ülkelerde proletarya ve burjuvazi arasındaki çelişmeyi, yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerde bir ucunda ezilen halklar, diğer ucundaysa emperyalistler, komprador klikler ve feodal toprak ağaları arasındaki çelişmeyi, aynı şekilde emperyalist kamptaki ülkelerle sosyalist ülkeler arasındaki çelişmeyi inkâr etmektedir.

«Üç Dünya» şemasının izleyicilerinin kabul ettikleri ve mutlaklaştırdıkları tek çelişme, emperyalist ülkeler arasındaki (çelişme-yay.) dir. Hatta bizzat kendileri bu çelişmeyi bile çarpıtmakta ve ABD emperyalizmiyle Sovyet sosyal-emperyalizmi arasındaki çelişmeye indirgemektedirler.

Marksizm-Leninizmin ve bugünkü güç ilişkilerinin ideolojik ve politik yönden böylesine çarpıtılması, çok yönlü pratik karşı-devrimci sonuçlara yolaçmaktadır.

Eğer, kapitalist ülkelerdeki proletarya «üç dünya» şemasını uygulasaydı, bu, proleter devrim sorununa ihanet olurdu; «ülkenin süper güçlere karşı bağımsızlığının güvence altına alınması ve güçlenmesi» perdesi altında 'kendi' burjuvazisiyle politik bir uzlaşmaya yolaçardı, yani 'kendi' emperyalist burjuvazisine teslim olması anlamına gelirdi.

Yarı-feodal ve yarı-sömürge yapıya sahip ezilen

Ülkelerin halkları için « dünya» Şemasının uygulanması, yerli gerici sınıfların ve onların emperyalist efendilerinin desteklenmesine, hatta doğrudan doğruya «lkelerin gelişmesi» için yeni sömürgeciliğin propagandasının yapılmasına yolaçar!

Sosyalist ülkelerin halkları için « dünya» Şemasının uygulanması, eskiden olduğu gibi Şimdi de Şu anlama gelir: Proleter enternasyonalizmine ihanet ve henüz kurtulmamış ülkeler açısından kendi ülkesini bir dayanak noktası ve devrimin cephe gerisi olarak kavramak görevini bir kenara atmak ve bu doğrultuda davranmak anlamına gelir.

Diğer sosyalist ülkelerle dayanışma içerisinde birbirini desteklemekten vazgeçmek; diğer ülkeler için olduğu kadar kendi ülkesi için de «süper güçlere, özellikle de Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadele» perdesi ardında, yeni sömürgeciliğin propagandasını yapmak; diğer emperyalist büyük güçlerin, evet, hatta ABD emperyalizminin 'yardım'ını garanti altına almak; sosyalist yolla kapitalist yol arasındaki Şiddetli sınıf mücadelesini «savaş tehlikesi» perdesi altında inkâr etmek, buna karşı, sözde, artık devrimci savaş vermek gerekmediği, tersine burjuvazi ve proletarya arasında birlik gerektiği, sosyalizmde sınıfsal çelişmeler ve sınıf mücadelesinin birbirine karıştırılması, kısaca; Tüm izgi boyunca revizyonist geriye dönüş.

« Dünya» Şemasına göre, temelde ABD emperyalizmi, Batı Alman, Japon, İngiliz ve Fransız emperyalistleri, şah'tan Mobutu'ya Pinoşet'ten Markos'a, Suharto'dan Banzer'e kadar bütün kararlı gericiler; komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bütün klikleri, halkların sırtına çöreklenmiş olan bütün bu unsurlar, artık dünya halklarına teşhir edilmeyeceklerdir. Hatta daha da kötüsü, -bu Şemaya göre- bütün bu

karşı-devrimci güçler desteklenecektir.

Çünkü pratik, «üç dünya» şemasının izleyicileri tarafından komprador burjuvazi ve feodal toprak ağalarının tek bir kliğinin bile teşhir edilmediğini, tersine, bunların tümünün göklere çıkarıldığını ve bunlara karşı mücadele edenlerin «Sovyet sosyal-emperyalizminin» yardımcıları oldukları için (onlara göre öyle) hakarete uğratıldıklarını göstermektedir.

Avrupa'da «Üçüncü Dünya» şemasının vardığı karşı-devrimci sonuçların kaba bir örneğini görüyoruz: «Üç Dünya» savunucularına NATO'nun yanında yer almaları, AET'yi açıkça desteklemeleri, Batı Alman emperyalistlerinin, militaristlerinin ve intikamcılarının silahlanmalarını ve diğer emperyalist büyük güçleri, hatta ABD birliklerinin ve üslerinin Batı Avrupa'da kalmasını desteklemeleri bütün bunlar şu demagogik slagona göre yapılmaktadır: Sovyet sosyal-emperyalizmi «Avrupa için esas tehlikedir» ve «dünyada baş düşmandır»; ona karşı olan tüm güçler birleştirilmelidir.

Bu tavrın dünya emperyalizmine ve tüm gericiilere karşı kaçınılmaz olan bir diğer yönü de, «üç dünya» şeması savunucularının proletarya diktatörlüğü altındaki ülkelerin propagandasını yapmaktan vazgeçmeleri ve özellikle sosyalist Arnavutluk'un bugün dünyada oynadığı muazzam rol konusunda bir ölü sessizliğine bürünmeleridir. Hatta onlar, Arnavutluk'u Yugoslavya gibi revizyonist ülkeler ve İran gibi ülkelerle aynı kaba koymakla ve aynı şekilde değerlendirmekle aşağılamaktadırlar (*).

(*) Bazı durumlarda «Üç Dünya» şeması savunucuları işi sosyalist Arnavutluk'u kötülemeye değin vardırımlardır ve görünen odur ki, bu kötü yolda ilerlemeye devam edeceklerdir.

Üç dünya şeması propagandacılarının yeni bir emperyalist dünya savaşı hazırlığı karşısında verilecek mücadele sorununda izledikleri politika da tam bir felakettir.

Halkların bir üçüncü dünya savaşı hazırlığı karşısında verdikleri mücadeleyi teşvik etmek ve desteklemek yerine, halk kitlelerinin mücadele ruhunu ve canlılığını yükseltmek yerine, onlar bu büyük görevi sabote ediyorlar. Bu tür bir mücadelenin sırf hayal ürünü ve olanaksız olmakla kalmayıp, aynı zamanda demagojik ve zararlı olduğunu da söylüyorlar. Çünkü onlara göre, bir üçüncü dünya savaşı sözde 'mutlaka kaçınılmazmış'.

Bütün bunlardan şu zorunlu ve çürütülemez sonuç ortaya çıkar: «Üç dünya» şeması ve bunun doğurduğu politika mutlaka yokedilmelidir.

Marksist-Leninistler, eğer tarihsel görevlerini yerine getirmek istiyorlarsa, bu şemaya karşı kararlılıkla mücadele etmeli ve onu hiç tereddüt etmeden parçalamalıdır.

**PROLETER DÜNYA DEVRİMİ MÜCADELESİ
İÇİN MARKSİZM - LENİNİZMİN İLKELERİNİ SAVU-
NALIM!**



AÇIKLAMA NOTLARI

(1) Sayfa : 8. ENDONEZYA KP ÖZELEŞTİRİSİ HAKKINDA

Endonezya KP Merkez Komitesi 1966'daki büyük yenilgiden sonra yaptığı özeleştiride **ideolojik** açıdan, fakat adını anmaksızın, «Genel Çizgi Tartışması» konusundaki tutumları, yani tüm Marksist-Leninist dünya hareketinde şu ya da bu ölçüde yaygınlaşmış olan tutumları eleştirmiştir.

Birinci olarak: «Esas düşmana vurmak» sloganıyla ilk planda içteki gericiliğe karşı değil, yabancı düşmana, emperyalizme karşı mücadele edilmektedir. Bundan çıkan tez şudur: «Sınıfsal çıkarları ulusal çıkarlara tabi kılmak», ki bu, Japon emperyalistlerinin saldırdığı dönemde, Çin Komünist Partisi'nin izlediği politikadan şematik olarak alınmıştır. (Bu konuda, Bkz. «Endonezya Komünist Partisi Modern Revizyonizme Karşı Mücadele Ederek Güçleniyor», Alm. S. 72, VKT Münster, 1973).

Böyle yanlış bir tahlilin toprak devriminin gelişmesini engelleyeceği, hatta tüm olarak durduracağı son derece açıktır. Buna karşılık Endonezya Komünist Partisi Merkez Komitesi şunu vurgulamaktadır:

«Önümüzdeki devrimin niteliği toprak devrimi olduğuna göre, silahlı halk savaşı esas olarak köylü kitlelerinin bir toprak devrimi için proletarya önder-

liğinde yürütecekleri silahlı mücadeledir.» (Agy, S. 53).

İkinci olarak: «Herşeyi ulusal direnişe tabi kılmak» bakış açısına göre, devlet iktidarı sorunu da sınıfsal olmayan bir açıdan ele alınmaktadır: Devlet kendini yabancı düşmanlara karşı savunduğu ölçüde, olumlu «halk dostu görünümlere» bürünür, ancak belirli önüne geçilmesi gereken olumsuz görünümleri de olabilir.

Böyle kaba bir diyalektik, «iki görünüm teorisine» yolaçıyordu:

«Bu ‘iki görünüm teorisine’ göre, Endonezya’da mucize olması gerekirdi: Devletin artık sömürücü sınıfların elinde, diğer sınıfları ezmek için bir baskı aracı olmaması, bunun yerine aynı zamanda her iki sınıfın da -sömürücü sınıfların ve sömürülen sınıfların- hizmetinde olması gerekirdi» (S. 28).

«Böylece ‘halk düşmanı görünümlerin’ sözde önüne geçilmesi ve ‘devlete halk dostu görünümlerin güçlenmesi’, baştan sona çökmeye mahkum çürük bir binaydı.» (Agy. S. 30).

Üçüncüsü: Bundan ‘barışçı yolun’ süslü bir propagandası ortaya çıkıyor:

«İzlenmesi gereken yolun oportünist ‘barışçı yol’ olmadığını göstermek için, parti yönetimi sürekli iki olasılıktan -yani bir ‘barışçı’ bir de ‘barışçı olmayan yol’ olasılıklarından- söz ediyordu. Ayrıca buna, barışçı olmayan yol için hazırlanmanın parti için daha iyi olduğunu da ekliyordu. Bunun amacıysa, ‘barışçı yol’ olasılığına daha da yaklaşmaktı.

«Bu tür tespitler partinin izlemesi gereken yol konusundaki çift anlamlılığı, belirsizliği oluşturuyordu. Bu yolla parti üyelerinin, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin zihninde, gerçekte hiç de varolmayan bir ‘barışçı yol’ umudu kökleşiyordu.» (Agy., s. 55).

Buna karşılık özeleştirî şunu vurguluyordu:

«Halk, ancak işçi sınıfı ve parti önderliğinde silahlı devrim yoluyla egemenliği elde edecektir». (Agy., s. 31).

(2) Sayfa : 11 LIN PIAO'NUN SAĞ OPORTÜNİZMİ

Bunun hangi sağ oportünist sonuçlara yol açtığını Lin Piao'nun şu girişimi açıkça ortaya koymaktadır: O, Çin Devrimi'nin yeni demokratik devrim sırasındaki belli bir aşamasını, yani Japonya'ya karşı ulusal direniş savaşı aşamasını bütün dünya halkları için, proleter sosyalist dünya devrimi için bir şema durumuna getirmiştir.

O, «Japon emperyalistlerinin Çin'i altetmeyi hedef alan eski politikasını», «aynı» «dünya egemenliğine göz diken ABD emperyalistlerinin politikasına» benzetiyor. Şu sonucu da çıkarıyor: Bugün, «dünya halklarının politikası» «aynı» o dönemde Çin halkının yürüttüğü politika gibi olmalıdır. Bu açıkça, bu dönemde, sınıfsal çıkarları, ne anlama geldiği belli olan ulusal çıkarlara tabi kılmak demektir.

Yalnız adı 'sol' olan 'Yaşasın Halk Savaşının Zaferi' yazısına göre, bütün dünya halkları içteki gericiliğe karşı sınıf mücadelesini bir kenara bırakmalı, yani ikinci plana atmalıdırlar:

«Hiçbir halk ya da ülke...mücadelesini esas olarak ABD emperyalizmine karşı yöneltmekten başka bir şey yapamaz». (Bütün alıntılar, «Yaşasın Halk Savaşının Zaferi»nden alınmıştır, Pekin, 1965, S. 58-59).

O halde kapitalist ülkelerde artık proleter devrimin bu görevi gündemde değildir, hiçbir yarı-feodal, yarı-sömürge ülkede de artık toprak devrimi ön planda gelmemektedir; evet, artık Fransız-İngiliz emperyalistleri ve diğer emperyalistler tarafından sömürge olarak ezilen hiçbir ülke bulunmamaktadır... Bunlar,

emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşadığımız ve bu çağın Marksizmi olan Leninizmin geçerliliğini koruduğu çağımızda varolan şeylerin Lin Piao tarafından inkârından çıkarılan sonuçlardan yalnızca bir kaçıdır. (Bkz. Açıklama Notu 1, Endonezya KP Öz-eleştirisi).

(3) Sayfa : 14 DÖRT TEMEL ÇELİŞME

Buna bağlı olarak, dünyada yalnızca dört en önemli ya da temel çelişme bulunduğundan sözetmenin yeterli olmadığına da işaret edilmelidir.

Bu dört çelişmeden herhangi biri «baş çelişme» olarak alınır ve mutlaklaştırılırsa, bu birçok hatanın doğmasına yolaçar. Eğer emperyalistler arasında olan bir çelişme, devrim stratejisi açısından, kapitalist ülkelerde proletarya ve burjuvazi arasındaki, ezilen halklarla emperyalistler arasındaki ve kapitalist ülkelerle sosyalist ülkeler arasındaki sınıflararası çelişkilerle eşit düzeyde değerlendirilir ve ele alınırsa, bu da daha başka hatalara yolaçmaktadır.

Bu yüzden biz burada, Leninizmin tanımında ifade edilen çelişmenin, yeni bir yanda dünya emperyalizmi ve onun gerici müttefikleri ve diğer yanda proleter dünya devriminin güçleri bulunan çelişmenin, gerçek hareket noktası olduğunu vurguluyoruz.

Marksist-Leninistler bundan hareketle, bugünkü dünyada, dünya devrimi ve kendi ülkelerindeki devrim açısından bu dört temel çelişmenin her birinin ne anlam ifade ettiğini tahlil ederler ve kendi ülkelerinin koşullarına göre baş çelişmeyi ve devrimin bugünkü aşamasında kavranacak esas halkayı tespit ederler.

Temelde bu, sınıfsal bakış açısından hareket etmekten başka bir şey değildir. (Diğer bir makalede bu sorun daha ayrıntılı olarak ele alınacaktır).

(4) Sayfa : 14 «SOSYALİST KAMP» VE «SOSYALİST DÜNYA» KAVRAMLARI

Marksizm-Leninizmin ve dünya komünist hareketinin ustaları çeşitli zamanlarda ve çeşitli fırsatlarda «sosyalist kamp» kavramını olduğu kadar «sosyalist dünya» kavramını da dar ya da geniş kapsamlı olarak kullanmışlardır.

Bütün bu durumlarda, Marksist-Leninistler açısından, o zamanki somut ilişki, sosyalist ülkelerin mi, yoksa proleter dünya devrimi güçlerinin tümünün mü -ki sosyalist ülkeler bunun yalnızca önemli bir kısmını oluşturmaktadır- sözkonusu olduğunu kesinlikle açıklar.

Esas olarak, bu kavramlar konusunda sorun, ilk önce, oportünistlerin Marksist-Leninist klasikleri demagogik laflarla tahrif ve revize etmek amacıyla böyle kavramların somut anlamlarını mutlaklaştırdıkları anda başlamaktadır.

Örneğin Kruşçev ve Brejnev büyük devlet şövenistleri olarak, Lenin'den «sosyalist dünya»nın ve «sosyalist Kamp»ın önemi üzerine birkaç alıntıyı iki yönde kötüye kullanmışlardır: Bir kere, Sovyetler Birliği'nin bir emperyalist büyük güç haline gelmesine karşın, adı hala sosyalist olduğundan; ikincisi de sosyalist ülkeleri mutlaklaştırmak ve kapitalist ülkelerdeki devrimci işçi sınıfını ve yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde devrimci halkları ölçülemeyecek derecede küçümsemek anlamında kötüye kullanmışlardır.

Teng Hsiao-ping kendi açısından Çin gibi ekonomik olarak henüz nisbeten geri bir ülkedeki revizyonist geriye dönüşün propagandası ve eylemcisi olarak, sözde bu revizyonist Sovyet mutlaklaştırmasını «anti-revizyonist» tarzda «eleştirmektedir». Bunu tersine çevirerek, birkaç sosyalist ülkede geriye dönüşten, sosyalist

kampın tümünden kaybolduğu, artık sosyalist dünyanın varolmadığı sonucunu çıkarmak için yapmaktadır.

Gerçi «tezler» karşıtmış gibi görünmektedir, ama gerçekte Marksizm-Leninizme ve proleter dünya devrimine ihanetin yalnızca iki biçimidir.

(5) Sayfa : 23 REKABET «MUTLAKTIR» TEZİ KONUSUNDA

Bütün basit formüllerde olduğu gibi, Teng Hsiao-ping'in kısa formülü de büyük bir çekim gücüne sahiptir. Onun izleyicileri, eğer politik açıdan nitelendirilirse, «filozoflaşmaya» ve bu formülün «zıtların birliği»ne uygun olduğunun reklamını yapmaya başlamaktadır. Bu işbirliği (şu anda nisbi olan) «birliğe», rekabetle (mutlak olan) «zıtlığa» tekabül etmektedir.

Burada oynanan bütün oyun (eğer doğru felsefi ilkelerin zaten mekanik olarak ekonomiye ve politika-ya aktarılamayacağı, ekonomi ve politikanın özelliklerinin bunların yardımıyla araştırılması gerektiği sorunu bir yana bırakılırsa, gerçeğin rastgele bir bölümünün alınması ve mutlaklaştırılmasıdır.

Gerçekteyse, «emperyalistlerarası işbirliği ve rekabet» ayrı olarak ele alınırsa, kesinlikle açıklığa kavuşturulamaz. Bu karmaşık bütün daha çok, bir bütün olarak ele alındığında, önemli büyük bir karmaşıklığın bir bölümüdür, yani dünyanın tümünü iki büyük kampa bölen proleter dünya devrimi ve emperyalist-gerici karşı-devrimci arasındaki çelişmenin bir yönüdür.

Eğer, bugünkü dünyada öne çıkan husus olarak bu iki büyük güç arasındaki ölüm-kalım mücadelesi arasındaki ilişki değerlendirilirse, o zaman emperyalistlerarası rekabet ve işbirliği sorununun çağımızdaki dev sınıf mücadelesine tabi olduğu ve sorunun da esas

olarak onun tarafından belirlendiği açığa çıkar.

Bu arada, «mutlak» kelimesinin felsefede politika-
da olduğundan daha farklı anlama geldiği; bunun ba-
sit bir şekilde «istisnasız», «tek ve bir» vb. vb. olarak
anlaşıldığı da hatırlanmalıdır.

(6) Sayfa : 27 ABD EMPERYALİZMİNİN MUTLAK- LAŞTIRILMASINA KARŞI STALİN

Stalin daha 1952'de ABD emperyalizminin sözde
uzlaşmaz ve diğer emperyalist güçlerin karşı koya-
mayacakları bir emperyalist olduğu tezine karşı müca-
dele ediyordu. O, «derinden derine etkisini gösteren
güçler»i görmeyenleri eleştiriyor ve bunun emperya-
lizm koşullarında kapitalist ülkelerin eşitsiz gelişmesi
yasasına bağlı olarak o zamanlar çok zayıflamış olan
İngiltere, Fransa, Batı Almanya ve Japonya'yla ABD
emperyalizmi gibi (o dönemler ABD emperyalizmiyle
diğer ülkeler arasında bugün olduğundan daha fazla
mesafe vardı) emperyalist ülkeler arasında hatta sava-
şın bile mümkün olduğunu gösteriyordu. (Bkz. Ekono-
mik Sorunlar, Çin baskısı, Alm. S. 37-39).

Bugün, Stalin'in bu tahlilinden 25 yıl sonra Sta-
lin'in öngörüsü artan bir şekilde gerçekleşmekte ve
aynı zamanda teorik olarak «süper güçleri» bütün so-
runlarda ve bütün durumlarda emperyalist dünya
kampı içinde öne çıkarmanın ya da «tek düşman» ola-
rak ortaya koymanın temelde ne denli yanlış olduğunu
anlamaya yardım etmektedir.

(7) Sayfa : 31 BAŞ DÜŞMAN VE BAŞ SAVAŞ KİŞİR- TİCİSİ SORUNLARI

Dünya çapında baş düşman konusundaki bu kar-
maşık sorun, dünya proletaryası ve ezilen halkların
görevinin yalnızca (esas olarak olsa da) proleter dün-

ya devrimine hazırlık ve bunu yürütme açısından değil, aynı zamanda gerçekte yeni bir emperyalist savaş, özellikle bir emperyalist üçüncü dünya savaşı tehlikesi -tehdit eden ve buna karşı mücadele edilmesi gereken bir savaş- açısından da ele alınması sorunu ortaya atıldığında daha da karmaşık hale gelmektedir.

«Varolan barışın» korunmasıyla devrim mücadelesi arasındaki ilişki, öteden beri Marksizm-Leninizmle revizyonizm arasındaki mücadelenin konusunu oluşturmaktadır. O halde, bir tür savaş histerisiyle devrimin sorunlarından uzaklaşmak için, Teng Hsiao-ping'in bu noktaya bel bağlamasına şaşmamak gerekir.

Dünya barışıyla ilgili büyük görev konusunda, bu nokta çok önemlidir: Bu sorun proleter dünya devrimine tabi kılınmalıdır. Herşeyden önce devrimci güçlerin kuvvetlendirilmesi, belli bir emperyalist savaşın önlenmesi mücadelesine yapılabilecek en büyük katkıdır.

Bu çerçeve içinde, esas savaş kışkırtıcılarını tecrit etmeye, (tecrit edilecek güçler, herşeyden önce NATO ve VARŞOVA paktı, ABD ve Sovyet sosyal-emperyalizmidir) yönelik bir politika izlemek tümüyle doğrudur. Bu, gerçekte her şeyden önce sosyalist ülkeler için büyük bir görevdir.

Oysa bu arada hiçbir şekilde, şu anda belli bir emperyalist savaştan çıkarı olmayan büyük emperyalist güçler, bu yüzden belli noktalarda şu ya da bu ölçüde bir sosyalist devletin dış politikasıyla uyum içinde ol-salar bile, onlar ne «barış sever» olarak adlandırılmalı ve ne de onların emperyalist oyunları desteklenmelidir.

(8) Sayfa: 38 STRATEJİK AÇIDAN AVRUPA'NIN AĞIRLIK NOKTASI OLMASI SORUNU ÜZERİNE

Hiç kuşkusuz, «üçüncü dünya»da artık kesinlikle

hiçbir emperyalizmin (baskı, sömürü ve zulmün-Yay), varolmadığı, olsa olsa «kalıntılarının» bulunduğu tezi, 1974'te Teng Hsiao-ping'in propagandasını yaptığı «stratejik açıdan ağırlık noktasının Avrupa olduğu» teziyle bağtılıdır. Çünkü eğer ABD ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin artık «üçüncü dünyada» hemen hemen hiçbir etkinlikleri yoksa, eğer oradaki ülkeler bağımsızlarsa, o zaman emperyalistlerin, Avrupa dışında uğrunda rekabete girecekleri hiçbir bölge kalmamaktadır. Bu tartışmalı tezin diğer bir sonucu da, -buna daha da ayrıntılı olarak karşı çıkılması gerekmektedir-emperyalist büyük güçler arasında bir emperyalist savaşın dünyanın başka hiçbir bölgesinde değilde, yalnızca Avrupa'da kopacağı iddiasıdır.

Oysa mevcut bilgiler, emperyalistler ve onların uşakları arasında görünürde «pek de önemli olmayan ülkelerde» çıkan coğrafi bakımdan sınırlı savaşların bir emperyalist savaşın başlangıcını ve hazırlığını oluşturabileceğini ve oluşturduğunu ispatlamaktadır.



İÇİNDEKİLER

Sayfa

3. SUNUŞ
6. YAZARLARIN ÖN AÇIKLAMASI
11. BAŞLARKEN
18. 1. REVİZYONİSTLER HER ZAMAN «YENİ KOŞULLAR» KONUSUNDA, SPEKÜLASYON YAPARLAR!
20. 2. BUGÜN DÜNYAYA DAMGASINI VURAN, DEVRİMCİ KAMPLA KARŞI-DEVRİMCİ KAMP ARASINDAKİ NİHAİ MÜCADELEDİR!
23. LENİN VE STALİN SOSYALİST EKİM DEVRİMİNDEN BERİ İKİ DÜNYANIN: ESKİ KAPİTALİST DÜNYANIN VE YENİ SOSYALİST DÜNYANIN VARLIĞININ PROPAGANDASINI YAPIYORLARDI!
25. 4. SOSYALİST KAMPIN «KAYBOLMASI» HİLESİ
30. 5. «ÜÇ DÜNYA» ŞEMASI EMPERYALİST KAMPI DA «ORTADAN KALDIRILİYOR»!

40. 6. BİRİNCİ VE İKİNCİ DÜNYA ADI VERİLEN SAHTEKÂRLIK!
48. 7. «ÜÇÜNCÜ DÜNYA» ADI VERİLEN SAHTEKÂRLIK!
56. 8. «DEVLETLER BA/IMSIZLIK, ULUSLAR KURTULUŞ, HALKLAR DEVRİM İSTİYOR» SLOGANI, BİR SINIF UZLAŞMACILIĞI SLOGANIDIR!
60. 9. SAVAŞ TEHLİKESİNİ MUTLAKLAŞTIRMAK YENİ BİR DÜNYA SAVAŞININ KAÇINILMAZLIĞI PROPAGANDASINA YOL AÇIYOR!
63. 10. «ÜÇ DÜNYA» ŞEMASI, PROLETARYANIN TARİHİ GÖREVİNE KARŞI YÖNELMİŞTİR!
67. 11. «ÜÇ DÜNYA» ŞEMASI, ÜRETİCİ GÜÇLER «TEORİSİ»NE DAYANMAKTADIR!
69. 12. BİR REVİZYONİZMLE MÜCADELE ETMEK İÇİN, DİĞER BİR REVİZYONİZME DAYANILAMAZ!
71. 13. «ÜÇ DÜNYA» ŞEMASININ BÜRÜNDÜĞÜ BÜTÜN BİÇİMLER TEMELDEN YIKILMALIDIR!
77. AÇIKLAMALAR

**LE - YA YAYINLARI İKİ LİDER
İKİ ÖRNEK**

**İBRAHİM KAYPAKKAYA VE DOĞU
PERİNCEK'İN POLİS İFADELERİ
YAKINDA ÇIKIYOR**

**HALK DÜŞMANLARININ GERÇEK
YÜZÜNÜ İYİ TANIYALIM:**

**HALİL BERKTAY'IN D. PERİNCEK'E
MEKTUBU VE POLİS İFADELERİ**

**İSTEME ADRESİ: ÜLKE DAĞITIM
CAĞALOĞLU MEYDANI, BEYHAN, NO: 29/34
KAT 24/303 İSTANBUL**

2,50